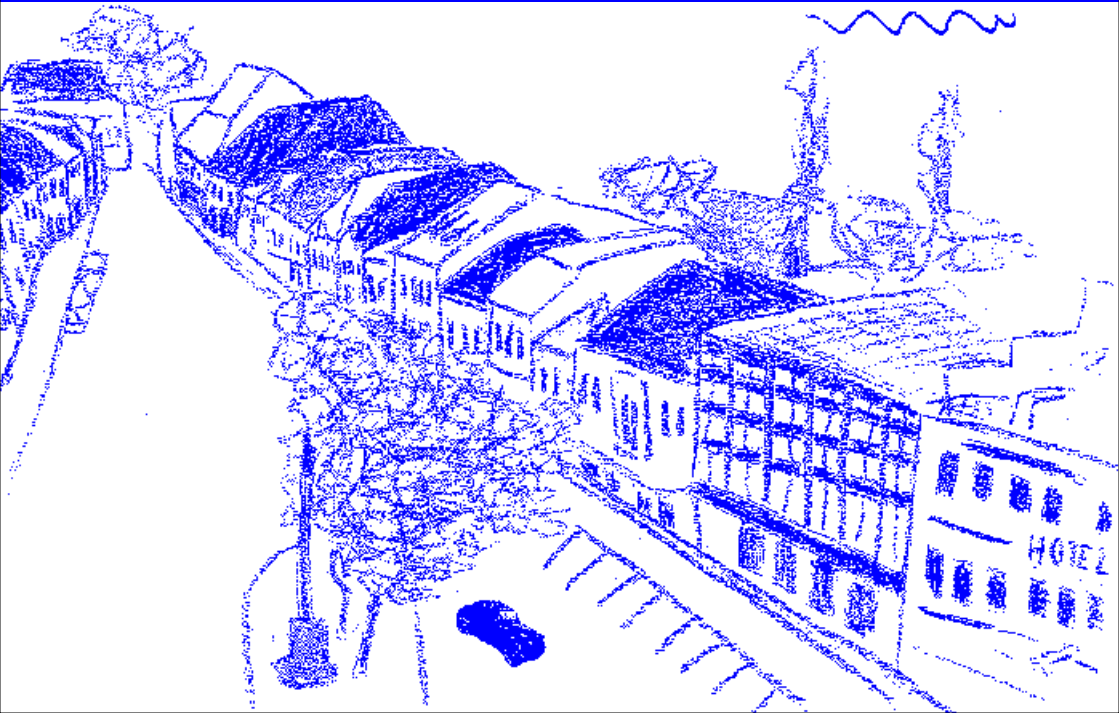
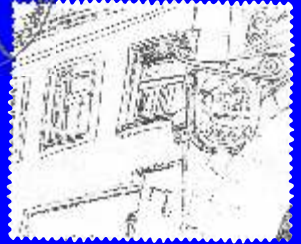
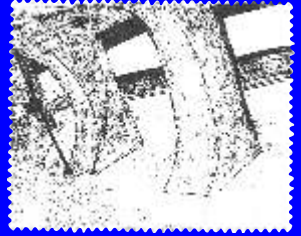

ALMANACH

2007

„ ... jsem tady a jsem tady doma ... “

Projekt
„Jak se žije domům“
– úvahy, eseje

Almanach mladé tvorby

mnohdy prvních pokusů
studentů Pekařova gymnázia v Mladé Boleslavi

Slovo úvodem

Proč projekt „Jak se žije domům?“

Studenti jedné ze skupin volitelných předmětů absolvovali v letošním školním roce poněkud netradiční výuku. Namísto množství ověřených fakt jim byl v září předán velký bílý šanon – prázdný. Měsíc po měsíci ho studenti krmili informacemi, dokumenty a fotografiemi z nejrůznějších jimi navštívených institucí (Památkový úřad, Katastrální úřad, Magistrát města, Státní oblastní archiv, Muzeum Mladoboleslavska...) či prostými lidskými příběhy majitelů zkoumaných domů. Vzniklé badatelské knihy přetékají informacemi, které si studenti v podstatě „odžili na vlastní kůži“. Způsob učení prostřednictvím přímé zkušenosti jim určitě pomůže k lepší orientaci v současném světě a k získání osobního vztahu, úcty i hrdosti k místu, kde žijí.

Proč domy a proč Staroměstské náměstí v Mladé Boleslavi?

Dům je pro nás symbolem zázemí, jistoty a střechy nad hlavou. Mění svou podobu podle měnících se potřeb svých majitelů, podle jejich zájmu či nezájmu i podle módních architektonických trendů. Domy na Staroměstském náměstí kdysi tvořily hlavní jádro našeho města. Vypovídaly leccos o zálibách, majetnosti, ale někdy i furiantství svých majitelů. Dnes jsou poněkud opomíjené, i když většinou už našťastí ne zchátralé. Potřeby a zájmy obyvatel průmyslově zaměřené Mladé Boleslavi se však bohužel přesunuly jinam. Snaha uskutečněného projektu tedy byla upozornit na zaslou slávu a krásu těchto němých svědků životních příběhů desítek lidských generací, na historickou hodnotu těchto tichých společníků na cestě napříč časem, ale i na prosté lidské osudy spjaté s kamennými zdmi zkoumaných objektů.

Proč eseje?

Esej v úvodu projektu umožnila autorům popsat své osobní pocity a prožitky, poodhalit vlastní vzpomínky a „přiblížit“ se tak k domům pomocí autentického vnímání daného místa. Po několikaměsíční práci už mohli studenti prostřednictvím druhé eseje postupně odkrývat příběhy jednotlivých domů, konfrontovat informace získané z literatury a historických pramenů s přímou zkušeností, či konfrontovat oficiální texty s rozhovory s pamětníky. Šlo o tzv. poučenou intuici – nahlížení na totéž místo s odlišnými zkušenostmi a zážitky. Posuďte sami, jak se jim to povedlo.

*Mgr. Alice Karbanová
Muzeum Mladoboleslavska*

Šepot památek

Zdeněk Sova

Neřadím se mezi typ lidí, kterých se zeptáte na historku, co se před pár lety odehrála v jejich životě, a oni vám odpoví: „Ano, to si pamatuju, jako by se to stalo včera.“ Upřímně, mnozí z nás jsou rádi, jestli si vybaví situaci, která se odehrála ve velmi blízké minulosti.

Mé vzpomínky jsou jako střepy rozházené bez jakéhokoli řádu po podlaze. Ať dělám cokoliv, ať se snažím sebevíc, nikdy nejsem schopen z nich sestavit nádobu, z které pochází. Vždy mi zbudou prázdná místa. A právě o ně jsou mé historky zajímavější. Nicméně, co bych to byl za vypravěče, kdybych ze svých příhod neodstranil nudné pasáže a naopak nepřidal či neobohatil je o jiné. Mám tu moc přidat střep z útrob mé fantazie na jedno prázdné místo. Nyní vzniká něco zcela nového. Něco jedinečného. Textura na nádobě je úplná a já začínám zvolna vnímat, jak mi šeptá téměř neslyšitelný příběh.

Lípy – lemující morový sloup – se tyčí až do nebe, házejí svůj mohutný stín na lavičky pod sebou, kde se k sobě choulí skupinky obyvatel, kteří si chtějí odpočinout a zároveň uniknout dosahu paprsků spalujícího slunce. Na rozžhavených silnicích bublá asfalt, jehož bubliny nestačí ani samostatně prasknout, jelikož jsou rozrušeny sem tam projíždějícími automobily. Ve středu toho všeho mají místní zelináři rozestaveny obchůdky a křikem nabízejí kolemjdoucím své produkty, které se líně převalují v bedýnkách. Všude se rozléhá povyk, křik, smích. A mezi tím jsem i já. Malý chlapec držící svou maminku za ruku a opouštějící cukrárnu, jejíž dobroty se na mně značně podepisují. Ulepenými prstíky nestačím odhánět mlsné vosy.

Já (s mou maminkou) jdeme domů a jsme zataženi do tohoto každodenního cyklu. I zelináři se nám snaží vnutit svou „úrodu“. Odbíjející radniční hodiny podtrhávají atmosféru této starodávné události. Bylo léto let devadesátých na Staroměstském náměstí.

Když nyní, téměř o deset let později, vložím své šlépěje na Staroměstském náměstí, rozplynou se mé vzpomínky jako slzy v dešti a já si uvědomím, že onen malý chlapec je v tuto chvíli středoškolským studentem plným pesimismu, deziluze a oproštěným od veškeré dětské naivity. Můj pohled na svět se otočil o 360°. A tím i na náměstí. Neschovám se již do stínu stromů, nemohu si zde odpočinout - nebudu-li zahrnovat nejrůznější bary a hospody, kterých tu přibýlo nepočítaně – protože místní lavičky uvolnily prostor dalšímu parkovišti, na němž se nestačí ubytovat automobily. Stánky se zeleninou se přesunuly do hypermarketů a jejich dřívější prostor nahrazují zastávky autobusů. A bych unikl žalostné realitě skláním svůj zrak k zemi, kde opět nenacházím oporu. Asfalt. Tráva. Asfalt. Beton. Asfalt. Asfalt. Přes sítnici do mozku se mi dostávají nápisy, jenž charakterizují podklad svého umístění.

Leč nebudu pouze kritizovat. Samozřejmě došlo i k pozitivním změnám. Mezi hlavními bych zmínil rekonstrukci památek i domů.

Nemohu tvrdit, že budu vědět, jak Staroměstské náměstí bude vypadat za deset, dvacet nebo dokonce třicet let. Ale jednou možná bude další generace opět psát: „Odehrálo se to roku...“

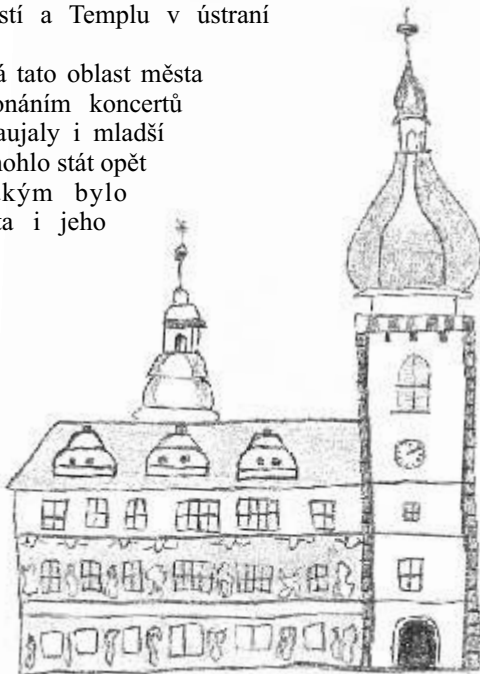
Staré město a my

Jana Sobotová

Staré město s centrem na Staroměstském náměstí je nedílnou součástí průmyslového města Mladá Boleslav. Náměstí je považováno za centrum i přes svou neobvyklou polohu na útesu nad řekou Jizerou, která protéká celým městem. „Staromák“ by měl být i ve středu dění, jako tomu je ve většině měst s historickým jádrem v České republice. Bohužel je ale mimo zájmu občanů tohoto města. Tato skutečnost je vidět již na první pohled, když vejdete na náměstí.

Já, jelikož jsem rodačkou Mladé Boleslavi a téměř každý den již od narození se ocitám na Starém městě, nemohu přehlédnout změny – negativní či pozitivní, které se zde odehrávají v průběhu let, měsíců, týdnů, ale i dní. Radikální změnou byla loni přestavba ostrůvku uprostřed Staroměstského náměstí. Tato činnost ovlivnila dopravu na Starém městě až do doby každoročního Středověkého jarmarku, který se zde koná tradičně již několik let v měsíci červnu. Jarmarky v létě a v zimě jsou jediným kulturním zpestřením na Starém městě, mimo menších koncertů a výstav ve Sboru Českých bratří na Českobratrském náměstí a Templu v ústraní Staroměstského náměstí.

Podle mého názoru by se celá tato oblast města měla snažit více žít. Třeba konáním koncertů moderní hudby, které by jistě zaujaly i mladší publikum. Staré město by se tak mohlo stát opět centrem kulturního dění, jakým bylo v minulosti. V minulosti města i jeho širokého okolí.

Staroměstské náměstí

Petra Dusová

Starým městem projíždí denně spousty aut. Dřív jsem si o něm myslela, že je to pouze místo, kterým se vyjíždí z města pryč. Místo, kde se nikdy nic významného nestalo.

Ale nyní už vím, že jsem se mýlila.

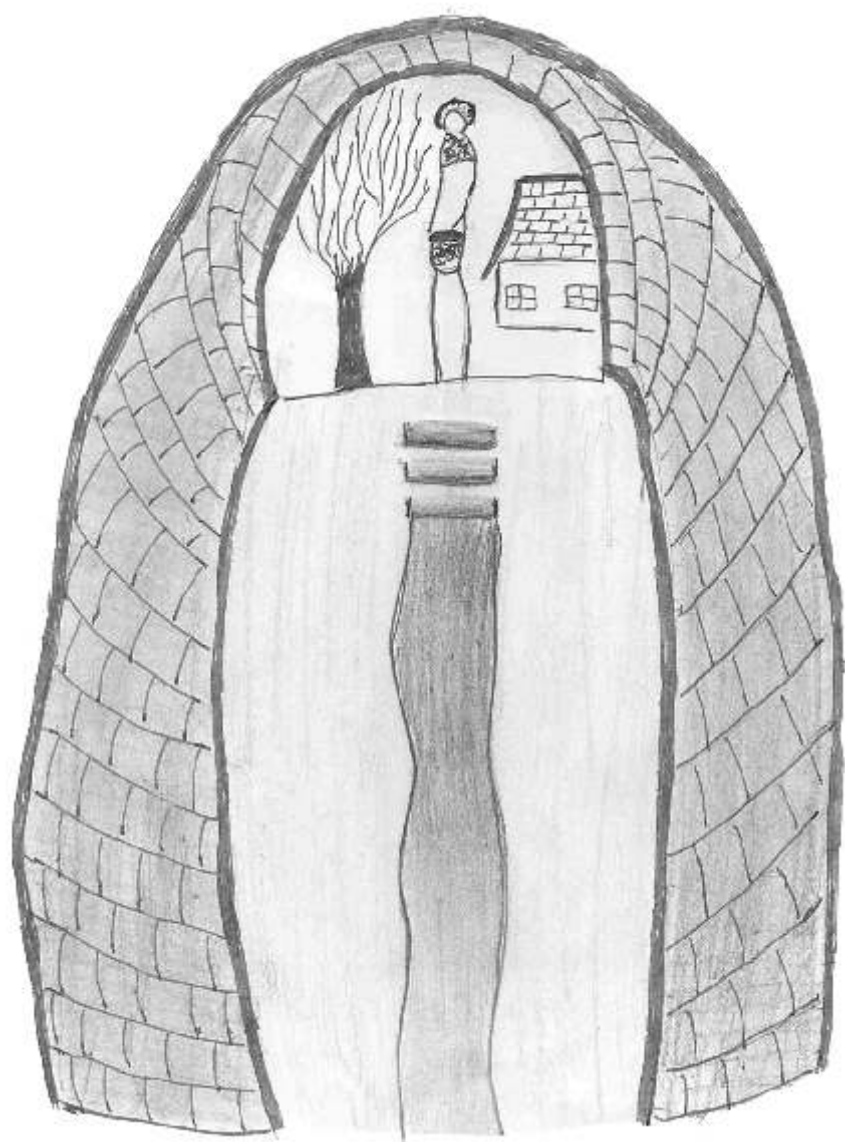
Když se řekne Staroměstské náměstí, okamžitě se mi vybaví domy, které poznaly již tolik dějinných událostí, že si to vůbec nedokážeme představit. Jejich historie spadá již do 14.století a sahá až k nám. Skoro až člověka zamrazí - co se všechno za tu dobu stalo.

Staré město prošlo obdobími rozkvětu, ale i pádu. Byly zde války, tragicky zasáhly požáry, kvůli kterým hodně lidí přišlo o střechu nad hlavou. Město postihly také epidemie - uprostřed náměstí stále stojí sloup s Pannou Marií. Lidé tenkrát chtěli poděkovat za to, že se jim jedna taková morová epidemie vyhnula.

Na Staroměstském náměstí mě také zaujaly podzemní sklepy, které jsou velmi hluboké a některé chodby dosahují až do poloviny náměstí. Zajímavé jsou i názvy některých starých domů. Tato označení byla zrušena ve druhé polovině 18.století za vlády Marie Terezie. Od té doby se domy již číslovaly. Podle mého názoru si lidé pamatují spíše názvy, možná bychom je měli znovu oživit.

Neměla bych zapomenout na místa, kam se lidi chodí bavit. V dřívějších dobách mělo Staré město nejvíc hostinců v kraji. Nejznámější byl hostinec U zlatého věnce. Hrála se zde divadelní představení a snad právě proto se sem jezdily dívat slavné osobnosti. Zmíním například arcivévodu Rudolfa, Bedřicha Smetanu nebo Antonína Dvořáka. Další známý hostinec byl U Zlatého beránka.

Dnes už vypadá Staroměstské náměstí úplně jinak než v minulých letech. Přežilo několik set let, řadu problémů a krizí, přesto začíná být znovu krásné a já věřím, že tu krásné bude další staletí.

Duch Staroměstského náměstí

Eliška Dlouhá

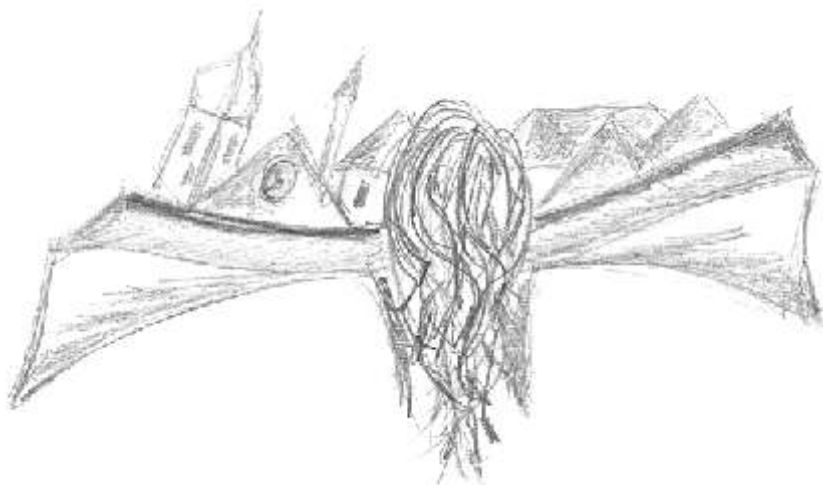
Staroměstské náměstí na první pohled působí jako jedno velké parkoviště obklopené starými domy. Ale jak už samotný název napovídá, jedná se o nejstarší část města, která dříve bývala centrem veškerého dění.

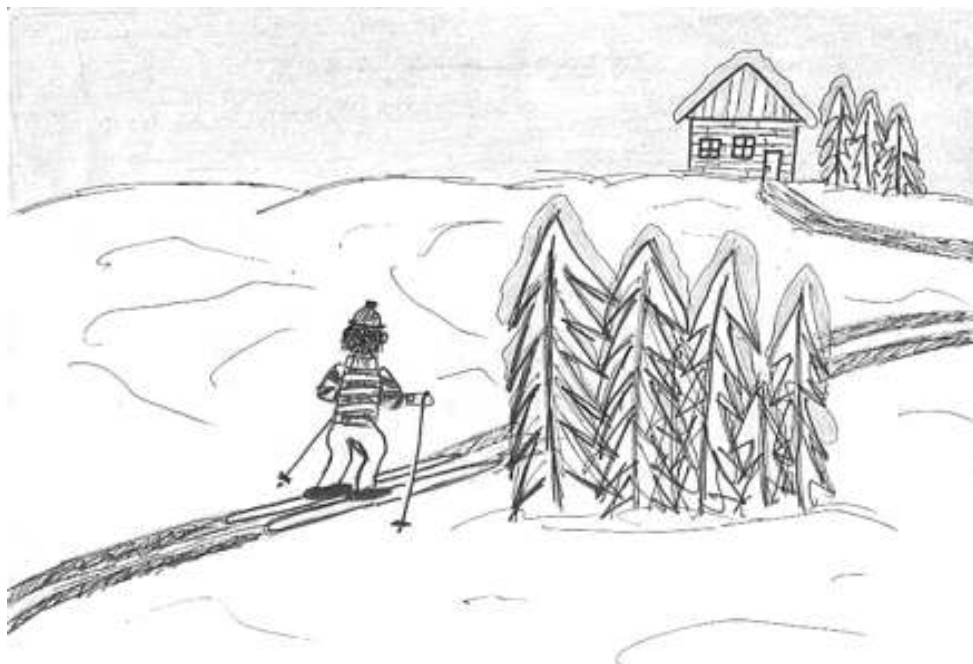
Kam se však poděli páni na koních, dámy v krásných šatech a historické jarmarky s nepřeberným množstvím zboží? Nejenže se tady už neprocházejí dámy a pánové jako kdysi, ale není tady už ani centrum dění. Vzpomínkou na zašlou slávu tohoto místa jsou už jen historické jarmarky, které se tady pravidelně odehrávají.

Dnes se tady nachází pár malých obchůdků v přízemí krásných historických domů. Nebýt jich, tak je Staré město zcela vylištěné. Hodně z těchto domů prošlo renovací, kterou se někdy úplně změnil jejich vzhled.

V odpoledních hodinách je tady docela rušno. Lidé míří z práce na Staroměstské náměstí za drobnými nákupy nebo na zastávku autobusů. Po setmění a odjezdu posledního autobusu se Staroměstské náměstí zahalí do roušky samoty. Nikde ani živáček. Tohle je ta pravá chvíle pro vnímání atmosféry tohoto místa.

Lidé by se měli ve svém rušném a uspěchaném životě občas zastavit a rozhlednout se kolem sebe – například po Staroměstském náměstí. Zastaví-li se, snad si uvědomí krásu starých domů, kterou jim chceme ukázat v projektu „Jak se žije domům“. A zároveň se také těšit sama, že tuto krásu poznám.

Zima

Karolína Klárová

Zima, to je prima,
sněhem je pokryta na poli hlína,
zima je na ruce,
zima je na nohy,
brzy už se školou pojedem na hory.

Od mamky si vyslechnu potřebná kázání,
talínek mezilím zkontroluje vázání,
do batohu si přibalím deku,
doufám, že nespachnu z vleku.

Byli jsme lyžovat a taky běžkovat,
na diskotéky jsme šli večer tancovat,
rádi jsme hráli večerní hry,
ze střechy padaly sněhové kry.

Lavinu jsme si zkoušeli,
lyžařské brýle mít museli,
všem se nám to líbilo,
hodně srandy tam bylo.

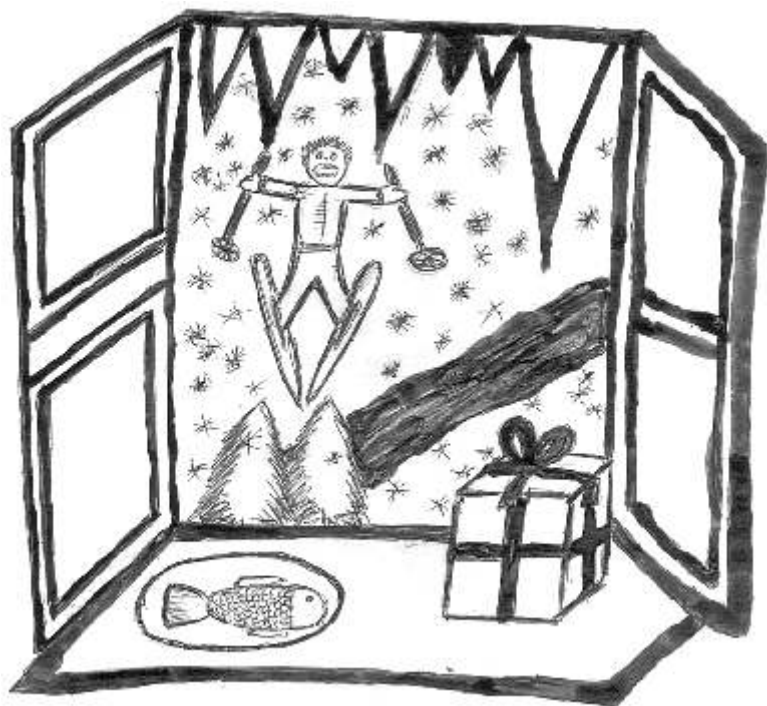
Zima

Jakub Růžička

Když sněhu za okny je mraky,
zimní sporty provozujem taky.
Lyžování, sáňkování, bruslení,
nezlom si klouby kolenní!

Když na Vánoce zvonek zacinká,
když usmívá se maminka,
když dárků pod stromkem je hodně,
když kapr, co předtím plaval po dně,
naservírován je na stole.

Když se na Šilvestra sklenky naplní,
když ohňostroje nebe rozzáří,
budeme mít usměv na tváři.
Od nového roku budeme si přát,
ať dá světu správný řád.
Láska, štěstí, mír a klid,
nad zlem musí zvítězit.

Hra se slovy

Pavel Dvořák

Náš **starý** děda ze **Stakor** nám **představil** vzácného **hosta**. **S taškou**, kloboukem a hůlkou stál před námi vážný pan **starosta** sousedního města, **Stanislav Zaostalý**.

Děda začal **bědovat**: „U **sta** hromů, já pro vás **stále** nemám **dostavenou výstavu**.“

Starosta dostal nápad: „Víte, vy, co? Já raději pro vás **postavím** muzeum, kde se budou pořádat **představení** i pro vaše vnuky.“

„Ve **Stakorách**?“ **stačil** se zeptat děda.

„**Přestavíme** **staré stavení** ve **Stašově**,“ slíbil **starosta**.

„Tak **s takovou** budu mít jak ve **Stakorách**, tak i ve **Stašově** mnohem lepší **postavení**.“

„Musíme jen **ustanovit**, kde bude **stát stan** pro **stavebníky**,“ řekli si oba. A tak náš

starý děda a pan **starosta** se dohodli, že ve **Stašově**, příměstské části Dolních

Stakor, bude **stát stavení** s muzeem **starožitností** a s **dětskými představeními** každý čtvrtek odpoledne.

Vypracoval dne 6.4.2007
Stavební úřad v Dolních
Stakorách s pomocí Českého
památkového **ústavu**.

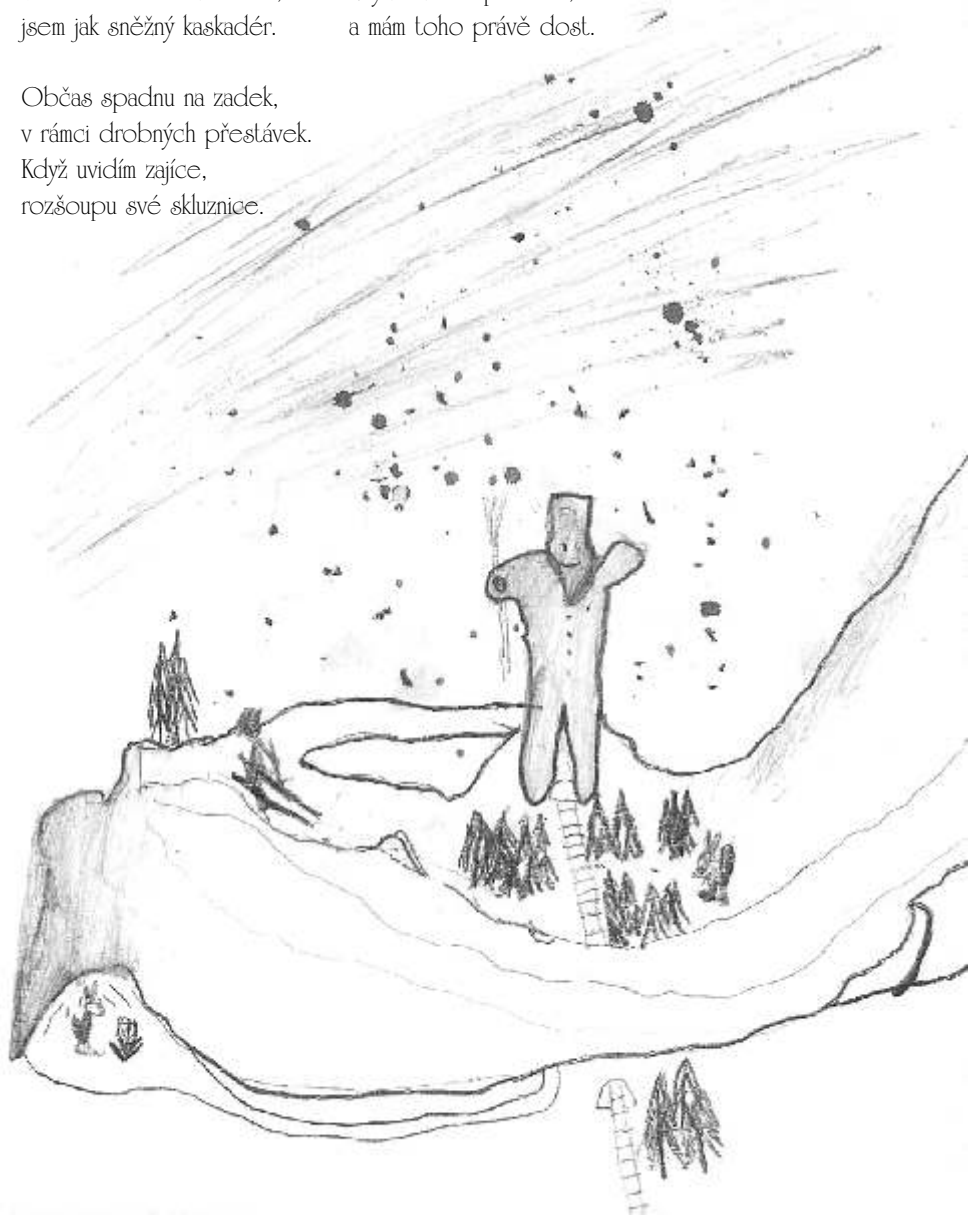
Na běžkách

Davel Rataj

Běžím, běžím ve stopě,
občas skončím v příkopě.
Většinou však držím směr,
jsem jak sněžný kaskadér.

A tak běžím o sto šest,
se zajícem si dávám sjezd.
Z lyží už mi kape vosk,
a mám toho právě dost.

Občas spadnu na zadek,
v rámci drobných přestávek.
Když uvidím zajíce,
rozšoupu své skluznice.

Zimní radovánky

Lyly Nguyen Hai

Davel upad na lyžích,
už se z kopce koulí,
zastavil se o pařez,
má na hlavě bouli.

Ta boule je veliká,
říká jeho sestra.
Možná se ti nezhojí
ani do Šilvestra.

Davlovi to nevadí,
je to velký smíšek.
Za břicho se popadá,
náruč plnou šišek.

Že neuhneš, říká jí
a už první pálí.
Než se stihne otočit,
mizí šiška v dáli.

Druhé už se nevyhne
a ven z lesa běží.
Davel se chyt za nohu,
už ve sněhu leží.

Začínaj se koulovat,
Davel ten má navrch.
Zachytil se o větev,
kalhoty si natrh.

V tu ránu je po boji,
Oba domů musí.
Za rozbité kalhoty
Davel doma zkusí.

Maminka se nezlobí.
Šedí u pohádky.
Tatínek je v pohodě.
Vždyť jsou přece svátky!

Zimní sporty

Jiří Kozmér

V zimě nechodí se pěšky,
a tak nazujeme běžky.
Do patnácti kilometrech
potíme se v teplých svetrech.
U čaje si posedíme,
pak na sjezdovku vyrazíme.
Na sněhu je legrace,
dolů to jde bez práce.
švištím rychle-je to bomba,
jsem jako Alberto Tomba.

Důvěra

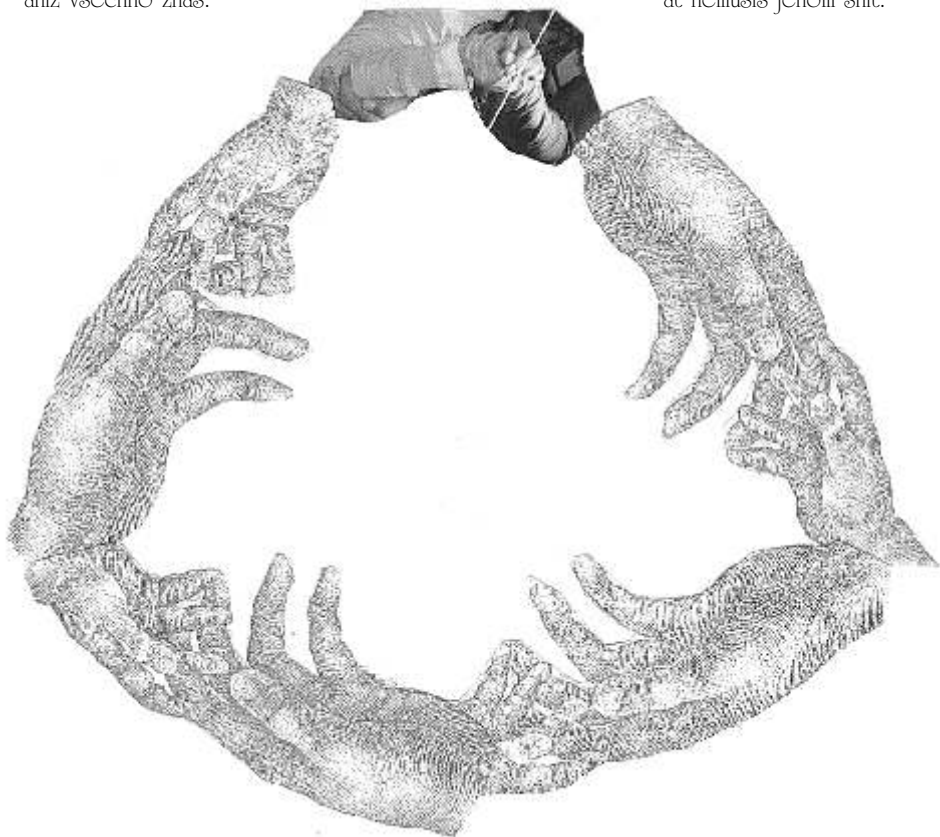
Diana Gregorová

Důvěra znamená víc
než mnoho.

Není to jen pouhé slovo.
Když důvěřuješ, máš i rád,
musíš věřit a pravdu znát.
Důvěřuj, však pozor dej,
nepodléhej a nespěchej.
Nejsme totiž stejní lidé,
v mnohých jenom závist
zbude.

Důvěřuješ a spoléháš,
aniž všechno znáš.

Spálíš- li se, už nevěříš,
kolem sebe staviš mříž.
Však důvěra i krásná je,
když nás lidi spojuje.
Když důvěru zneužiješ,
tak si potom špatně žiješ.
Ztralíš svoje přátele,
nebude ti vesele.
Dak i svému okolí,
budeš nejspíš lhostejný.
Snaž se proto dobrý být,
ať nemusíš jenom snít.

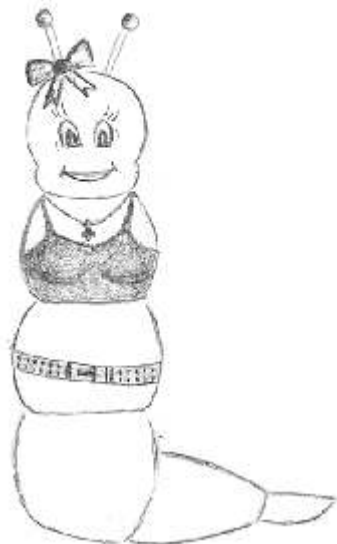
Červená

Adéla Bíglová

Co mě včera potěšilo ve škole? Úsměv. Úsměv člověka, kterého neznám. Neznám, co to vlastně znamená? Že nevím, jak se jmenuje?. To nevím. Takže ho neznám. Tam uvnitř ale vím, kdo to je. Vlastně – jak bych to mohla vědět. Představuji si to. Jaký je tam uvnitř on. Jak se také chová, o čem přemýšlí, co ho dokáže naštvat a co ho trápí.

Ale zpět k úsměvu. Bylo to na chodbě v přízemí, na chodbě s červeným linoleem. Nakonec on měl také barvu lina, ale myslím, že to nebylo způsobené odrazem. Usmál se. Nejspíš to měl být jen náznak. Takové nepatrné pozvednutí koutků to bylo. Nebyla to jen moje představa? Ne. Usmál se. A já musela také. Když se na vás usměje někdo, koho neznáte, a zrovna pospícháte na hodinu francouzského jazyka, vše se s vámi zastaví. Stop. Možná. Se mnou se zastavilo. Najednou mi bylo jedno, že nemám domácí úkol ze složité francouzské gramatiky, že podzimní slunce venku svádí dopředu prohranou bitvu s mraky a mě bolí hlava. Úsměv. A pro mě již slunce vyhrálo. Bojovalo taky dlouho.

Pocit, že stojíte někomu o to jednoduché, ale přece jen složité vyjádření emocí – to je jako když slunce vyhraje souboj s mraky. Možná vám to připadá jako nějaká přesládlá slova z červené knihovny a zdá se vám to trapné, ale... zkuste někdy usmát se na někoho jen tak. Že se vám prostě chce. Na někoho s kým se hádáte, nemluvíte spolu, nebo se vůbec neznáte. Uvidíte, že úsměv vám bude vrácen a s ním i příjemný pocit, radost, naděje. Naděje. Ten člověk už pro vás není neznámý. Úsměv – jak snadné, jak krásné.

Dobrodružství četby

Nicole Panajotisová

Má cesta k četbě byla velice zvláštní. Dnes bych se knih rozhodně nevzdala, ale nebylo tomu tak vždy. Dříve, tuším že tak do čtvrté třídy, jsem měla k četbě tak silnou averzi, že to bylo až zarážející.

Rodiče to nechápali, oba jsou nenapravitelní čtenáři a nedovedli si ani představit, co se mi vlastně tolik nelíbilo. Ani já to dnes nevím. Snad mi to přišlo jako ztráta času, vždyť v televizi dávali takovou spoustu seriálů, pohádek – byla by přece škoda přijít o ně kvůli spoustě nepohyblivých, nezáživných písmenek. Dnes se tomu směji.

Mou první přečtenou knihou, a pamatuji si to jako dnes, byl Lví král od Walta Disneye. Nebyla to zrovna náročná četba, pravda, ale pro začátek stačila.

Už se přesně nepamatuji, co mě ke Lvímu králi tak připoutalo. Snad to byl v té době velice oblíbený, zpola komixový styl kreslení, asi ano... Komu by se přece nelíbila ta spousta skvěle vyvedených obrázků lvů a jiných zvířátek, která oživila jindy tak nudná písmenka?

To byl ale jen začátek. Chvilí sice trvalo, než vyšel i Lví král II, ale během té doby jsem stihla přečíst hned několik „disnejovek.“ Pamatuji si Malou mořskou vílu, Medvídko Pú a dokonce i Příběhy medvěda Balúa.

Co přišlo pak? To se popisuje o něco složitěji. Bylo to období dobrodružna, či spíše chlapecké literatury. V rychlém sledu jsem přečetla snad všechny „štorchovky“, následoval Jack London, Jules Verne...

Pak po mě vztáhla ruku červená knihovna se všemi svými sladkými románky. Trvalo mi dlouho, než jsem se vymanila z jejich dlouhých spárů a přešla k literatuře, která mě momentálně nejvíc baví. Fantasy...

Tohle jediné slovo, či spíše označení, se pro mě stalo v poslední době vším. Nebráním se jiným žánrům, to vůbec ne, ale fantasy jednoznačně vede. Převelice se mi líbí příběhy o dobrodružství, magii a soubojích.

Nabízí se namítnout, že tohle není zrovna kvalitní literatura, že musí být stále stejná. Kupodivu není, alespoň pro mě ne. Každá kniha má totiž své kouzlo – neexistují dvě stejné.

Co se týče kvalitních autorů, tak jich znám spoustu – mezi mé oblíbené patří ku příkladu: A. Sapkowski, polský spisovatel, jež napsal ságu Zaklínač, samozřejmě J.R.R. Tolkien s Pánem prstenů a Silmarillionem, R.A. Salvatore a jeho Planiny ledového větru a v neposlední řadě také J.K. Rowlingová.

Knihy těchto autorů mě uchvátily ze všech nejvíc. Proč? Nu, skvělý děj a schopnosti autora vyličít jej mě vždy dostanou do stavu, kdy mi stránky utíkají pod prsty přímo závatrnou rychlostí.

Nedovedla bych se četby vzdát – už ne. Jistě, televize je zajímavá, ale zdaleka ne tolik jako dřív. Víc mi vyhovuje, když si hrdiny představím, pak zavřu oči a sním...

Velice často se mi stává, že usnu s knihou v ruce a pak, pak prožívám dobrodružství spolu s družinou fantasy hrdinů...

Neznám nic krásnějšího.

Striga

Nicole Panajotisová

Visím sklesle v řetězech, ty se mě obáváš a já cením ostré dravčí tesáky v marné snaze ti říct vše. Ani nevíš, jak moc bych si přála vše ti vysvětlit. Ty ale neposloucháš – nemůžeš už dále snášet mé nervy drásající vrčení.

Ach, proč se vše muselo takhle pokazit?! Odcházíš a říkáš si totéž... Jak se to stalo, že jsi léta žil se mnou – strigou, stvůrou?

Ach, můj milovaný... Je mi to tak líto! Takhle to nikdy nemělo dopadnout. Nikdy jsi neměl takhle trpět – za to vše mohu já. Měla jsem se včas sebrat a jít, vzít si s sebou věčnou vzpomínku na tebe do svého vzteklého, vrčícího domova. Když jsem tě potkala, myslela jsem si, že to dokážu – milovala jsem tě – jistě, ale neměla jsem tušení, že až tak moc. Bylo to mé sobectví, co nás dovedlo do téhle situace.

Možná to byla i tvá vina – přeci jen jsi neposlechl toho žrece, který tak neochvějně tvrdil, že si bereš stvůru. Věřil jsi mi víc než sobě, ač ti tvé srdce napovídalo totéž. A ne jen srdce koneckonců – nebylo ti snad divné, kam se tak záhadně ztrácím o úplňku? Nedumal jsi nad tím, proč jsem s tebou nikdy nelehávala o novu, odkud se berou mé občasně sklony k násilí? Přemýšlel jsi o tom – však to dobře vím, přesto jsi mě miloval dál.

Nebyla jsem schopná se o tebe připravit. Své přesýpací hodiny jsem rozbila hned po první noci s tebou, amulet z kočičího drápu skončil v ohni hned po další noci.

Vy, lidé, tomu říkáte „pálení mostů,“ my, dravci, to nazýváme touhou po úniku. Nějakou dobu jsme spolu byli šťastní a já jsem si bláhově myslela, že je všemu konec – že jsem unikla...

Naše svatba měla být jen slavnostní tečkou za tím vším, za mým dřívějším životem plným násilí. Ten jeden den byl bezpochyby tím nejlepším v mém životě. Ničím nezkažen, ničím neposkrvněn – den v bílém oděvu neskonaleho štěstí.

Pak se to ale začalo vracet. . .

Copak jsi to nezapozoroval? – Ne, nezapozoroval. Měl jsi spoustu starostí – já vím, že ano, ačkoli jsi to ze začátku dobře skrýval – chtěli toho po tobě příliš: plánovat válku je jedna věc, cílené čistky druhá.

Ach, můj milovaný... Takhle to skutečně nemělo být! Měla jsem odejít už tenkrát, když ses vrátil z vaší tajné rady tak zlomený a nešťastný a já před tebou tak ucukla. Víím, jak tě to ranilo, ale copak bys na tom nebyl ještě hůř, kdyby ses nyní dozvěděl pravdu o mně? Přesto by to bylo řešení – pak by všechno ustalo, navždy. . .

Ne, nenašla jsem v sobě dost odvahy k rozbití tvého světa. Pak, v dubnu minulého roku, když jsme očekávali dítě a já o ně přišla. Tak moc nás to oba ranilo. . .

Věděla jsem, že již nemám příliš času, ale síla tvých obětí byla příliš velká. Když jsem prošla, tvá lovecká smečka se mohla zbláznit – všichni psi štěkali tolik, že jsi je od té doby nechával jen v kotcích.

Pak byl klid – ticho před bouří...byl konec a já to věděla. Každý se může přetvařovat jen nějakou chvíli, pak vše vyjde najevo. . .

Chtěla jsem se s tebou rozloučit a pak se v noci vykrást ven jako tolikrát předtím...Jak jsem jen mohla vědět, že ti ten žrec napoví, ať jdeš dnes ven za mnou?

Strážní mě odmítali pustit ven, zaplatili mi víc než měli – jejich mrtvoly jsi viděl u brány tak ošklivě podrápané. Ti muži pod tebou léta věrně sloužili, tys ale neměl nejmenší naději je poznat. Tak moc jsem se bála...

Otevřít bránu nebylo vůbec nic snadného, ale přeci jen se mi to nakonec povedlo. Kůň pode mnou jančil jako divý – já jej ale bodla ostruhami a on chtě nechtě vyrazil cvalem. Hnala jsem koně z tvé stáje tempem tak rychlým, jaké jen mohl udržet. Jel jsi za mnou, lovecká smečka radostně vyrazila z kotce po mé stopě.

Netrvalo to dlouho. Dávno jsem šla pěšky a zametala po sobě stopy, jak jsem to jen zvládla. Přesto jsi mě našel. Stál jsi přede mnou v němém úžasu s mečem připraveným k ráně. Psi štěkali, že až uši zaléhaly, ale neodvážili se ke mně blíž než na pět metrů. Pak jsi se rozmáchl. Jílec mě zasáhl do obličeje, padla jsem. Mohla jsem tak snadno uhnout...

Odvezl jsi mě zpět – v noci, aby nikdo nic neviděl; pak jsi přivolal žrece. Ten vetčný shnilý stařík tě poslal pryč – neměl ses na to dívat.

Dál si vybavuji jen pramálo věcí, zato ale tak ostře, že bych si přála zapomenout. Vybavuji si žár očistného ohně a vůni myrty s šalvějí, pach krve...tmu a bolest...pak zas pro změnu ostré světlo a nakonec – řetězy!

To jsi to nemohl skoncovat včas, když jsem to já nedokázala? Hlupáku, copak mě stále miluješ? To už nejsem já! Skonči to dřív, než to doopravdy zle dopadne – tvé řetězy mě na dlouho nezadrží!...

A zase vůně skořice a cedru, pak malá ostrá dýka – o té nevíš – nesouhlasil bys. Ale žrec našťestí ví, co má dělat, a neváhá. Vidí to, co ty ne.

Záblesk bodnutí ve tmě...pach krve...

...Ach můj milovaný!...

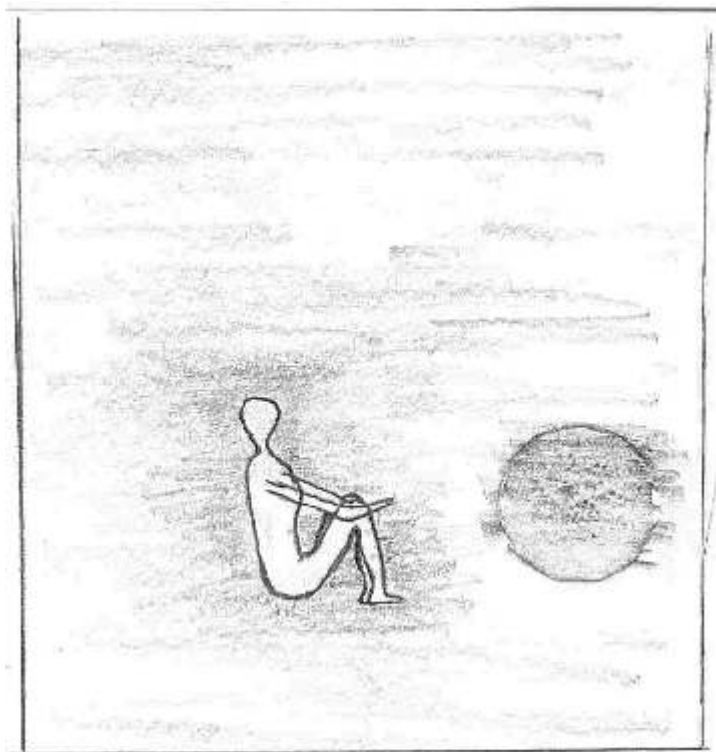
Já

Johana Trunečková

Ležela jsem v koutě, přikrytá kusem hadru. Byla jsem hrozně daleko od ostatních! Nikoho z nich už jsem neviděla tak dlouho... jen občas jsem zaslechla jemné zašelestění jejich kroků. Nebo se mi to jen zdálo? Možná. Už bych se nedivila ničemu, ani tomu, kdybych měla halucinace. Sice jsem se nemohla pohnout a neměla žádné jídlo ani pití, ale to mi nevadilo. Tohle k životu nepotřebuji.

Místo toho mi chyběl dotek lidských dlaní na hřbetě a bocích a prsty jezdící po těle při hledání ztraceného slůvka. Už je to tak dlouho, co si ve mně někdo četl! Z ničeho nic někdo odhodil látku, pod kterou jsem ležela, a radostně vykřikl. Vzal mě do náručí, hladil písmo, vyražené do hřbetu a boků, políbil mou první stránku. V těch ochránářských rukou jsem se cítila tak dobře!

Otevřel mě a začal si číst. Cítila jsem se skvěle, jako snad ještě nikdy předtím. Přesně pro to jsem byla stvořena. Já, kniha Johna Wyse „Švýcarský Robinson“

RODINNÁ TRADICE (fejeton)

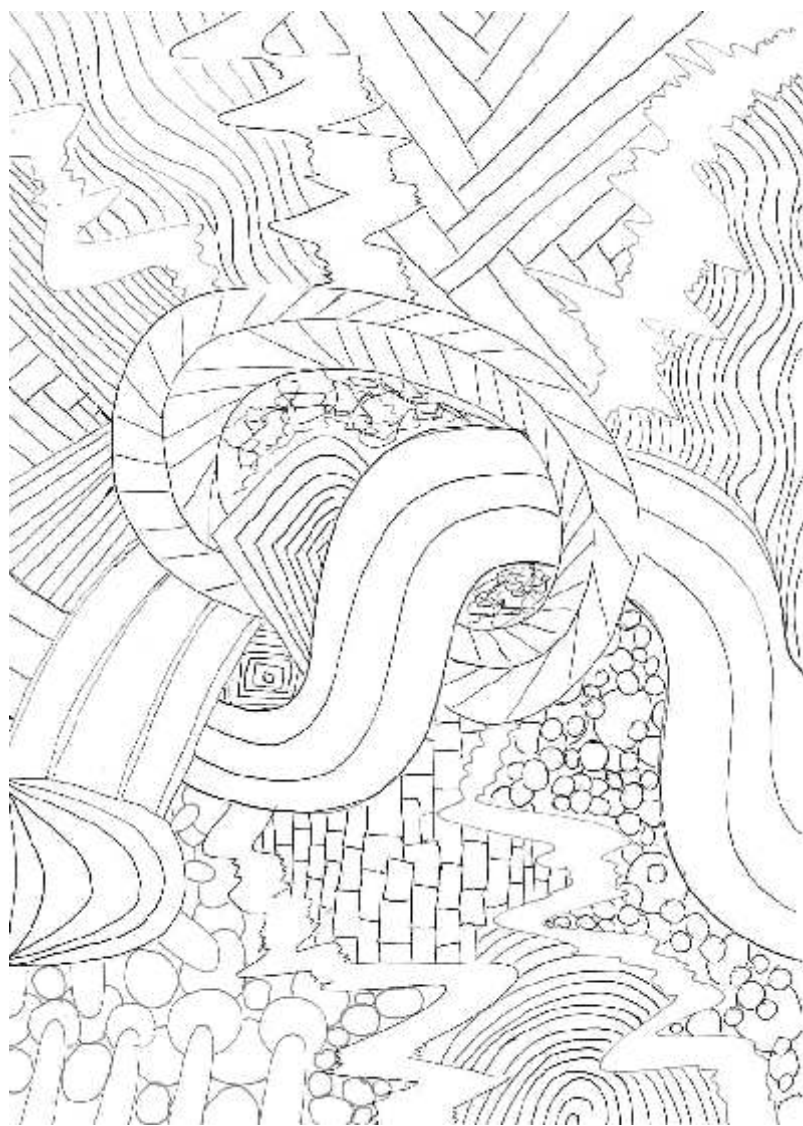
Nela Knapová

Když se řekne „rodinná tradice“, zavání to něčím nekalým. Při zvuku těchto dvou slov většině lidí naskakují všemi barvami hrající zduřelé pupinky. Proč? Na to nám ani dnešní vyspělá medicína není schopná odpovědět. Ordinance se zatím dennodenně plní lidmi postiženými zmíněným kožním onemocněním. Odborníci si nevědí rady. Překoná lidstvo tuto epidemii? Co si představujete pod pojmem „rodinná tradice“? A jak taková tradice může vypadat (a často vypadá)?

Tradice je slovo ošemetné. Z jazykového hlediska bychom ho mohli charakterizovat jako: akt, který probíhá pravidelně po určitý delší časový úsek a kterého se účastní většinou ti sami jedinci. Mezi laiky je ale tato definice trochu upravena: akt, který probíhá pravidelně již po převelice až otravně dlouhou dobu a kterého by se tudíž všichni obvyklí aktéři měli ze solidarity zúčastnit. V případě rodiny to znamená, že vás na dané místo konání dovlečou klidně i v řetězech a s roubíkem v ústech, abyste tento posvátný akt nemohli pokazit svými drzími pubertálními řečmi. Případ pout a roubíku ale není tak častý, neboť si podle průzkumů agentury STEM z června roku 2006 mnoho lidí nedovolí porušit tuto „dobrovolně povinnou rodinnou sešlost s rádozy zajímavým a družícím obsahem“, z které mají vždy největší radost rodinní příslušníci duševně nezdraví, osoby přecitlivělé, babičky a dědečkové, v horším případě i jinak vcelku normální lidé mladší šedesáti let, kteří svůj omyl ale pečlivě skrývají, neboť by byli považováni za blázny a hned další den převezeni k ošetření na nejbližší psychiatrickou kliniku.

Takovou rodinnou sešlostí často bývá pravidelný nedělní oběd u babičky a dědečka v největším zapadákově ve Středočeském kraji, zato s nádhernou přírodou všude kolem. Večer se tam málem bojíte, že nějaká ta liška vám vážně přijde dát dobrou noc. V sousedství těch osmi domků, které tvoří vesnici, žijí podle našeho osmdesátiletého dědy samí junáci, ale když spatříte toho prvního, je vám jasné, že o junákově máte s dědou odlišné představy. Nejmladšímu je totiž dvaapadesát – zkrátka klučina! A právě takovýto švihák lázeňský s dírami v montérkách a mezi zuby vám hned po výstupu z auta popřeje šišlavou „Dobrou chuť!“, což způsobí, že chuť vůbec na něco mít přestanete. Natož na polévku s játrovými knedlíčky, které odmala nesnášíte, ale sníte je, poněvadž jsou zdravé a ještě můžete být rádi. „Co by za to kluci Kosinovi dali!“ Kluky Kosinovy jsem nikdy nepotkala, ale jestli na ně někdy narazím, schytají všechny ty játrové knedlíčky, které jsem musela pozřít. Dalším chodem je pořádná porce masa, knedlíků a zelí. Protesty jsou marné. Vypadám, jako kdybych vylezla z koncentráku, tak tam budu sedět, dokud to nesním. Sedím tam dlouho. Hodně dlouho. Když do sebe vpravuji poslední sousto, vidím babičku, jak staví na kávu. Káva rovná se dortíček. Chce se mi brečet. Marně se snažím vlézt pod stůl – je tam už plno. Mám dva bratrance. Ve čtyři hodiny se plazím do auta. Pan soused nám přeje šťastnou cestu. Představím si ty serpentiny pod kopcem a pomyslím si, že štěstí bude potřeba. Ale co – mám celý týden na to, abych se dala fyzicky i psychicky dohromady.

A u srdce mě může hrát pocit, že jsem s celou svou početnou rodinnou prožila a přežila naši nedělní tradici.

Mozek versus tělo... versus Soňa

Silvie Mítlenerová

Pondělí.

- Jé, nemáš hlad? Nechceš půlku rohlíku?

- Ne, nenosím svačiny.

Pořádně upije z lahve vody.

- Půjdeš s námi na oběd?

- Ne, odhlásila jsem si je.

Stejně školní obědy nestojí za moc.

Po škole nejkratší cestou domů. Dnes, dnes se to Soně povede. Dneska řekne Ne svým touhám otevřít ledničku a mlsat, ochutnávat, živit se a plnit si žaludek, dokud...

Studentská pečeť, tři rohlíky s paštikou, sklenice višňového kompotu, balíček paprikových chipsů a půllitrová sklenice kakaá.

Za malou chvíli se tělo vzbouřilo.

Osmkrát si vypláchla pusou, setřela podlahu a vycucala osm tiktaků.

Čtvrtek.

- Zajdeme dneska po škole na zmrzlinu?

- Nemůžu, jedeme s mamkou kupovat boty.

- Jen na chvíli, zvu vás, slavím přece ty narozeniny!

- Nejde to, pak by nám u Bati zavřeli.

Páni, taťka si přinesl dvacet deka bramborového salátu... Zdlábne ho během čekání, pětiminutového, ale pro pomatný mozek nekonečného, na horké sýrové toasty. A ještě dva a ještě dva a ještě dva s marmeládou. Tři husté smetanové jogurty a nakonec chleba s máslem. Ten už ale dojídá cestou do koupelny.

Vyčistila si zuby i jazyk, raději dvakrát, a seběhla do trafiky pro balíček orbítek. Musí si na chvíli lehnout, mamka se zanedlouho vrátí.

Pátek...

- Soni, není ti něco? Jsi nějaká bleďá.

- Ne, to se ti asi zdá pod tou zářivkou.

- A jíš vůbec? Hele, já ti půjčím, skoč si pro kafe a koblihu.

- Nechci, po škole jedeme k příbuzným na grilovačku.

Tentokrát nelhala. Těšila se na bratrance i na jeho dvouletou dcerušku. V pozadí se ale ozýval strach. Obava z vůně grilovaných steaků, talířů se zeleninou a ovocných koláčů jako sladké tečky.

Tenký plátek krůtího a celozrnná bagetka. Napila se džusu a chvíli si povídala s tetou. Někdo jí nabídl kořeněnou klobásku. S úsměvem jí zajedla miskou šopského salátu a do úst strčila žvýkačku. Mozek už ale zachytil signál a přestal ovládat spojení mezi rukama a ústy.

Klečela nad mísou a slzy se mísily s žaludečními šťávami. Nedokáže říct Ne jídlu ani vlastnímu tělu, kde se její mozek naučil dělat si, co se mu zlíbí? A kde hledat z tohoto srabu východisko?

„Soni, pojď si opláchnout ksichtík“, uslyšela za sebou. Mamka. Zvedá ji lehce ze země a pomáhá jí odhrnout splepené vlasy. „Neboj se, nebudu na tebe křičet. Něco jsem už tušila, ale nechtěla jsem tě podezírat.“ Mami... už ne... „No tak, Soni. Těch Ne už bylo hodně. Mně teď řekni Ano – pojď, pojedeme domů.“ ...co ostatní... „Nikdo to nepostřehl. Heleď, budeme tým a z tebe uděláme zase fajnovou rozumnou holku.“

Cestou domů usnula v autě mámě na rameni. Na tváři ještě neuschly slzy, ale pod nimi už se rýsoval unavený úsměv.

Profesoři

Martin Weiss

Profesoři tvoří velice svéráznou a velice netradiční skupinu lidí. Mohlo by se zdát, že jsou to lidé jako ostatní, ale zdání klame. Jsou výjimeční. Snad i proto často figurují v humorných situacích a často se stávají terčem studentských vtípků. Lze je přirovnat k figurkám z Kinder vajíčka – co kus, to originál.

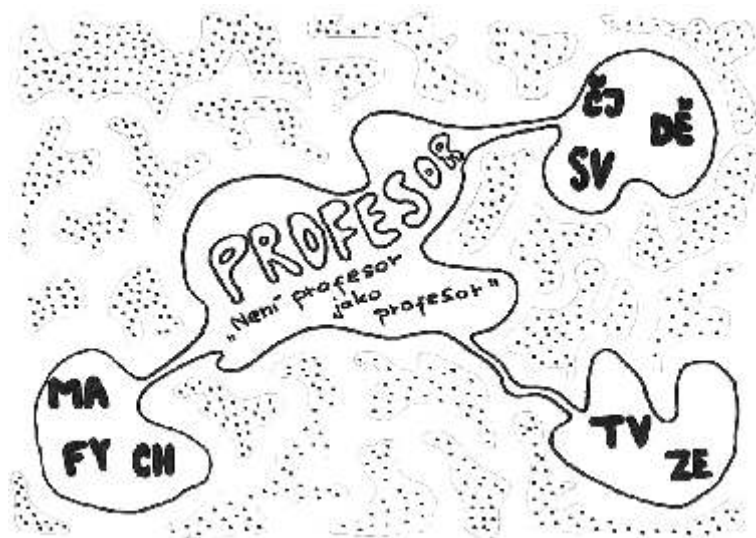
Profesoři se dají rozdělit do několika skupin v závislosti na své aprobaci. Zmíníme zde alespoň několik nejvýznamnějších. Profesoři jazyka českého, společenských věd, případně dějepisu tvoří humanitní jádro profesorského sboru. Jedná se o kultivované osoby, které dbají na správnou artikulaci a duševní rozvoj každého studenta. Společný jim je zájem o literaturu, divadlo a kulturu všeobecně. Rádi prodiskutují každý filozofický problém. Studentovi poskytnou dostatek prostoru. Na druhou stranu si neodpustí neustálé opravování studenta při mluveném projevu, neboť se jim většinou nelíbí hovorová mluva. Svě předměty považují za stěžejní.

Profesoři přírodních věd, matematiky, fyziky a chemie milují svou práci. Obdivují nadané studenty a jejich schopnosti vyzdvihují. Oplývají schopností naprostého odpoutání od země při řešení zapeklitého příkladu. Často však mívají problémy s komunikací na mimoškolní úrovni. Snaží se získat si studenty pro svůj obor a odhalují pro celé třídy krásy racionálních přírodních věd. Bohužel, v každé třídě se objeví skupina ignorantů, kteří snad na protest nestudují tak pilně jako ostatní. Krásy chemických sloučenin jim jsou cizí, fyzikální výpočty je neoslovují a ani genialita matematických postupů je nezlomí. Takoví provokatéři budou mít např. s matematikou problémy po celou dobu studia. Pro tyto profesory jsou stěžejní jejich předměty.

Další typickou skupinou jsou profesoři tělocviku. Pociťují nutnost posilovat nejen studentovo tělo, ale i ducha. A někdy až příliš. Profesoři tělocviku vynikají temperamentem, vervou a pravidly fair play, která praktikují i v běžném životě. Snaží se pomoci studentům s formováním postavy prostřednictvím

nenásilných posilovacích úkonů a ze sportovního neúspěchu nedělají žádnou katastrofu. Nepokoušejte se však profesora tělocviku rozzlobit. Je fyzicky zdatný a z častého sportování má větší objem plic, tudíž vás překřičí. Ze všech profesorů bývají právě tito jedinci v běžném životě nejpraktičtější. Nejlepší možnou kombinací je spojení aprobace tělocvik – zeměpis. Z takového spojení vzniká téměř dokonalý profesor. Téměř dokonalý. Při rekreační turistice nedokáže dost dobře krotit svůj temperament a uhaní podle mapy od jednoho orientačního bodu k druhému, přičemž zbytek výpravy za ním pouze vlaje. Tělocvik pro něj není nejdůležitější předmět, ale běda, pokud se někdo bude flákat nebo např. sbírat ořechy na školním hřišti. Toho stihne krutý trest.

Profesoři jsou v jádru stejní jako všichni ostatní, pouze hektické tempo života a neustálá blízkost mladých studentů je ovlivňuje. Jinak jsou to lidé s rodinami, s přáteli a vlastními zájmy – žijí, tak jako každý jiný člověk. Pro všechny studenty je navíc velice příjemné, když se se svými profesory mohou setkat mimo školní budovu, protože poznají své kantory i z jiné stránky. A ta bývá často mnohem příjemnější než ta, kterou znají ze školních lavic.

Všichni lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti a právech

Eva Koťátková

Jsem česká žena – mám stále ještě čistě ženskou pozici, i když ženská emancipace se v naší zemi pomalu začíná pěstovat. Každý (muž) mi říká, že mají dnes ženy a muži v naší zemi stejné postavení. Nemyslím si to. Můžu mít vynikající studijní výsledky, ale na vynikajícím postu dají stále přednost muži – nemá děti. Chci mít děti, kvalitně se o ně postarat? Půjdu učit....Chci být ve vládě? Skoro jediná žena? Jediná hezká žena? Myslíte tu, co ji podezřívají, že něco má s premiérem... Přemýšlím, co udělám k večeri.

Jsem francouzská žena – máme s muži rovnocenné postavení. Naše feministické hnutí je jedno z nejsilnějších v Evropě. Mám šanci na stejně kvalitní, stejně finančně ohodnocené, stejně časově náročné místo. Mateřskou dovolenou mám tři měsíce, déle mi nikdo místo nepohlídá. Takže každé ráno, když sedím ve své oblíbené kavárně a čtu si Le Monde, přemýšlím, zdali mít děti. A taky jestli si koupit ten nový kostýmek od Diora.

Jsem afghánská žena – jsem muslimka. Musím se pohybovat kompletně zahalená. Nesmím vycházet sama, když přijde návštěva, tak se ani doma nesmím volně pohybovat. Nesmím studovat ani pracovat, když manžel zemře, musím na ulici žebrot. Jednou jsem si nalakovala nehty, usekli mi poslední článek prstu. Mám zdravotní problémy, muži lékaři mě smějí prohlížet jen přes šaty, nesmějí mě operovat. Přemýšlím, jsem-li tu ráda.

Jsem africká žena – každé ráno vstávám a jdu dva kilometry pro vodu. O manžela se dělím s dalším pěti manželkami, dobře si rozumíme, vychováváme společně naše děti. Jedno mi umřelo při porodu, druhé na malárii, mám ale ještě dvě, doufám, že přežijí. Přemýšlím, proč musely zemřít zrovna mně.

Jsem islandská žena – tvoříme s kolegyněmi tři čtvrtiny naší vlády. Dokonce jsme společně nacvičily jedno divadelní představení, kde vystupujeme skoro nahé. Baví nás to, alespoň se odreagujeme od ministerských povinností. Přemýšlím, co vymyslíme příště.

Jsem Američanka – záměrně píšu Američanka, protože jsem velmi hrdá na svoji národnost, možná víc než na své pohlaví. Loni jsem povýšila, chtěla jsem žalovat šéfa za sexuální obtěžování, ale stáhla jsem to, nabídl mi tohle skvělé místo! Takhle splatíme s manželem brzo hypotéku a budeme si moct pořídít bazén. Přemýšlím, jestli ho dáme vedle garáže, nebo bude lepší pod okny.

Všichni lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti a právech.

Jsem hlupák, já to vím

Petr Darkan

Vídám tě, ale blíž jsem tě nepoznal
vídáš mě, ale kdo jsem, nevíš
přesto jsem se do tebe zamiloval
a ze všech nejvíc se mi líbíš

jsi jako lesní víla
která mě okouzlí pouhým pohledem
tvoje tvář je mi milá
ale nedostupná jako za plotem

moc bych si přál obdivovat tě
srdce mi říká, miluju tě
ale cosi brání mi oslovit tě
a říct ti, že miluju tě

nedokážu se k tobě přiblížit
jako bys byla oheň pálivý
mohu leda tak zdáli přihlížet
na ten oheň v tvých očích líbivý

já sám se od tebe vzdaluji
jako by mezi námi bylo mrazivé pohoří
marně ve tmě k tobě ruku natahuji
a doufám, že i tvé srdce ke mně zahoří

vím o beznadějnosti své lásky
avšak nedokážu čelit tomu ve mně
jako by to byly lepicí pásky
které mě svazují a stahují pevně

ten studený víchř z hor
které sám jsem mezi nás položil
ničím mou lásku jako mor
a tak nevím, kam bych hlavu složil

nikdy se do mě nezamiluješ
protože nevíš nic, vůbec nic
nikdy si mě nepovíšmeš
i kdybych na tě myslel sebevíc

je zbytečné tě milovat
neboť ti to nikdy nepovím
že tě chci líbat a objímat
jsem hlupák, já to vím.

Stín

Tomáš Motyčka

Bezďák, feťák, skin
temný pod mostem stín.

V uličkách tmou prolezlých
houfuje se tlupa zlých.

Štrašlivý je ten stín
nikdo neví, co s tím.

Z temnoty leze ven,
kdekdo bude udáven.

Leze ze tmy, ze zdola
celý svět brzy udolá.

Už jde sem, už se blíží,
za mrtvými se neohlíží.

Celý svět zamořuje,
temnotou ho zahaluje.

Šíří se, plní ulice,
nepřežiješ, schováš-li se.

Schovat se v domě nepomůže,
pevný zámek jej nepřemůže.

Nože, zbraně, pěšti
nedají ti štěstí.

Neboť ten stín je krutost,
jž bylo ve světě dost.

Není jen v ulicích, kanálech,
živí ho totiž každý náš nádech.

On je my, ten stín
nejen holý skin.

Každý chamtivcům podoben,
bude stínem podroben.

Kdo se oddá zla řádu,
skončí v stínu pařátu.

Je to zloba a závist
lhostejnost a nenávist.

Aniž to někdo tuší,
má každý skřeta v duši.

Otec, matka, syn
všechno je ten stín.

Lžou ti, co říkají, neboj,
poslední nadějí je boj.

Proniknout mu nesmíme dovolit,
naší vůlí nesmíme povolit.

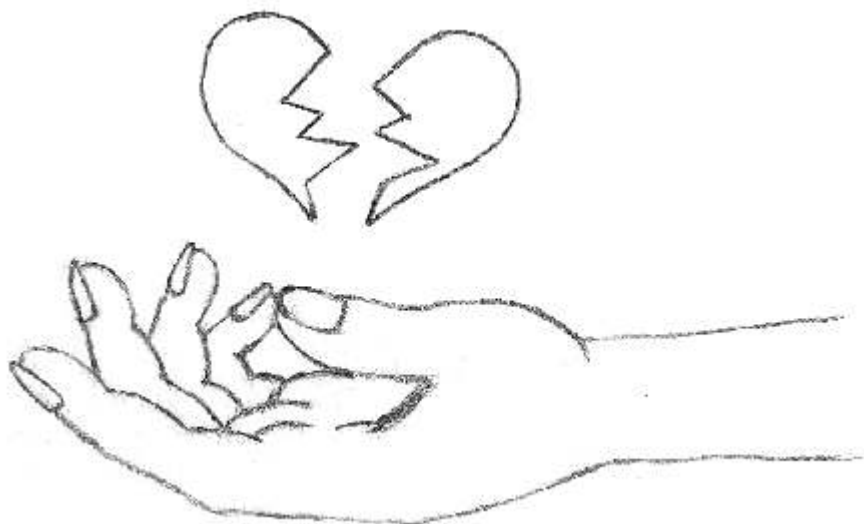
Stín svět pomalu halí,
světlo je už jen v dáli.

Možná někdo řešení najde,
anebo celé lidstvo zajde.

Venku sněží jezdí saně

Josef Šalač

Venku sněží jezdí saně
já v hlavě mám jen tvoje dlaně.
Tvoje světlé drobné ruce
v nichž jsem nechal svoje srdce.
To teď patří jenom tobě
mé srdce celé jeho půlky obě
nyní na půl zlomené.
Musí teď u tebe být
a jen když budeš jednou chlít
já chtěl bych ho s tebou za tvoje vyměnit.
Jsi slunce i měsíc noc i den
a ty dva s tebou byly a utekly jak sen.

Noční koncert

Eliška Dlouhá

Hromobití basy
zavírá mi řasy.
Blesky šlehá nebe
a plné zvuků zebe.

Jak bubny duní,
do mého snění,
cítím rytmus melodie,
cítím rytmus fantazie.

Láska saxofonu
v tom molovém tónu
pouští svoje harmonie,
zní to jako litanie.

Dak ostny klavíru
zívají ve víru
černobílých akordů.
Z mnoha malých důvodů

s nářkem houslí
Tvoji ruku pouštím.
Šmutný smyčec hraje.
moje snění taje.

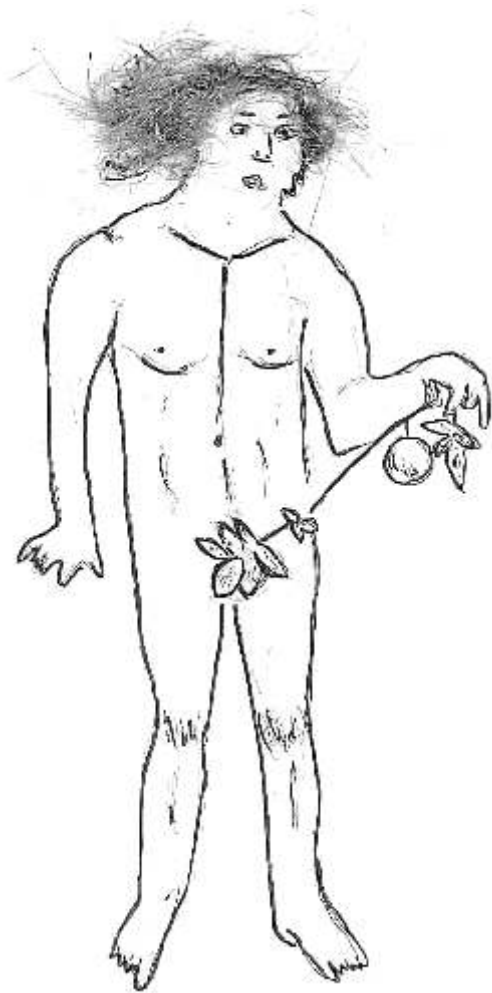
Š tou iluzí a něhou,
zahalená mlhou,
chci jít zas spát,
na Tvé struny hrát.

Tys dirigent mých snů.
Tys dirigent mých dnů.
Tys dirigent mého snění,
mé krásy každodenní.

MUŽ

Karolína Hroudová
Davlína Šiberová

Muži s chromozómy XY
svůj chobot má i slon.
První muž světa Adam
jedl jabko se svou madam.
Afrika plná černochů
ne však bandy lenochů.
Palma plná kokosů
bederní roušky u pasů.
Muži loví šelmy v Africe
ženy stojí frontu na matrice.
Chlap to je hlava rodiny
dívkám tikají bio hodiny.
V Africe se zastavil čas
Tarzan se prohání na liánách zas.
Muž je král dívčího harému
sídlící v San Remu.
Muslimka žijící v Íránu
má doma tvrdou tyranu.
Chlap to je vůdce
Chlap to je lev
někdy i svědce
prolívá krev.
Války se vedou to je fakt.
koncem až bývá závěrečný pakt.
Menšinou planety je on
i když má chromozómy XY.

Děšťová kapka dopadla na zem, do vlhké hlíny vsákla se rázem.

Lada Železná

Muž

Jitka Paličová

Muž je krátké jméno podstatné
Muž má sílu a já ne
Muž je jako vánek hladí mě
Muž je jako hurikán ničí mě
Muž je moje naděje můj sen
Muž mě trápí a nedá mi spát
Muž je jako nůž
V mém srdci
Které přesto bije jen pro něj
Muž je nevděčník a lhář
Je to zbraň
Která se otočí proti tobě
A lichotí laská miluje
Muž je posel špatných zpráv
Muž je oáza v poušti.
Muž umí jenom lhát a říká pravdu do očí
Muž to je "Zítřa snad"
Muž mě vždycky zaskočí
Muž má cit. Cit a hrubou sílu?

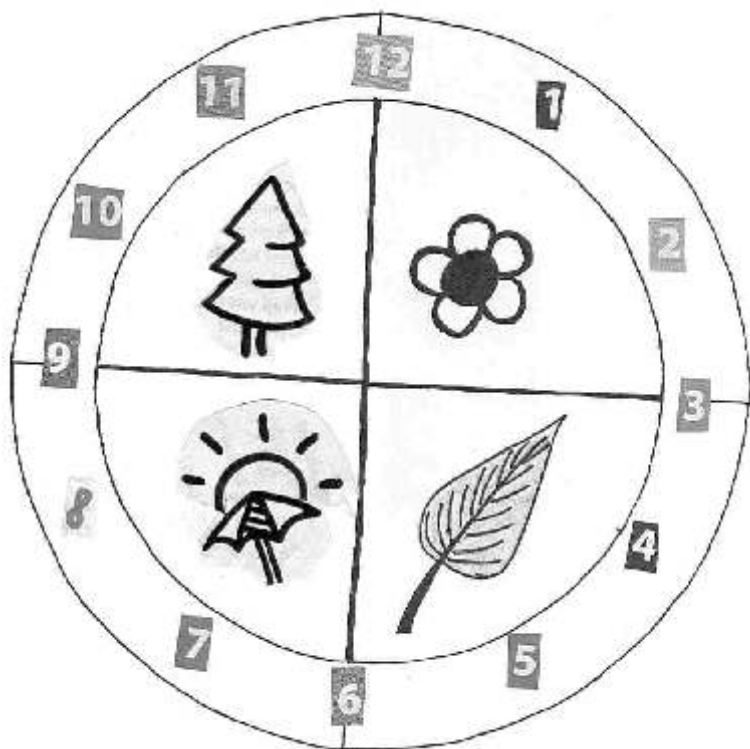
Špiš jen vinu že nemůžu spát
Muž má číši vína a láká pít
Muž je had s dlouhýma rukama
Muž je lotr
Je můj sen. Je má radost. Noc a den
Muž budí strach smích a pláč
Muž jako hedvábí pohladí
Dohlazení pálí hřeje lichotí
Muž mě drží ze všech sil
Utíkám mu a chci být s ním
Muž je silný
A já snad ne?
Muž je pro mě vzduch!
Dá se bez něj žít?
Ne!

Pozdrav pro Almanach

Jan Kukral

Ó vítěj, starý brachu,
studentský almanachu.
Jen o tobě jsme pěli
po minulý rok celý.
Než jsi nám vyšel znova
a sdělil naše slova.

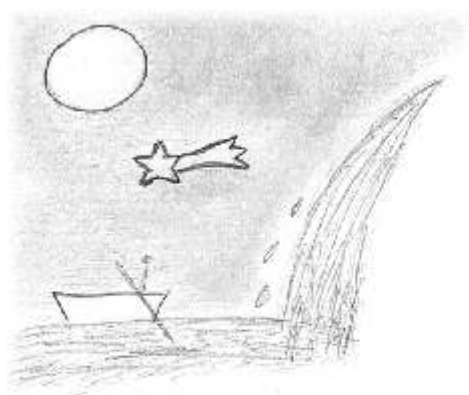
Vodopád

Johana Trunečková

Nádherná hvězda stoupá na nebe,
Pod proudy světla dívám se na tebe.
Šedý závoj z vody halí tvou tvář,
Nevidíš hvězdný třpyt a jejich zář.

Měsíční úplněk prosvítí pláň,
Na vlasy tvé ti položím dlaň.
Kapky vody mi na hrdlo dopadnou,
Voda se zachvěje a květy uvadnou.

Tak letím s proudem v lodičce stříbrné,
Nestůj tam sám a polož se vedle mne,
Vodopáde.

" ... "

+ na popud šeděl, díky Báře Husákové a polibku Múzy+

Zvedám víčka, ale Tvůj obraz nevidím,
oči mi ukazují jen černočernou tmu.
Slyším jen hlas a je to přesně ten,
který mě vždy znovu ukolébá ke spánku,
když se v noci budím s výkřikem na rtech.
Ráda bych Tě viděla, tati.

Campo de Fiori

Kristýna Šyrová

Začíná svítat, světlo se vkrádá
Do temnoty noci poslední
Kacíře církev nemá ráda
Možná ti právě v uších zní.
Poslední den na Náměstí Květin
Je rok, kdy lámou se století
Vedou muže, co prej je zlosyn
Vzpomínky proletí paměti.
Světlo se vkrádá na Campo de Fiori
Oheň ho podpoří září svou
Čert vzal dálné kraje, jejich hory
Teď provedou tě Temnotou.
Plameny šlehají na Náměstí Květin
Možná i tys začal litovat
Však nešlo to jinak, jenom přes stín
Když za svou pravdou chtěl si stát.
Na náměstí Květin, v září
Umírá svoboda člověka
Zabýjejí tu filosofa, lháři
Leč nikoho to neleká.
Dohasla záře na Campo de Fiori
Popel teď vítr rozfouká
Podivný značky, memento mori
Na který nikdo nekouká.
Na Campo de Fiori zas slunce vstává
Tělo už nikde nevidíš
Myšlenky zůstanou, to naděj dává
Že ne nadarmo si odmít kříž.

Vkročíš-li někdy na to náměstí
Uprostřed uvidíš sochu stát
Na památku muže - vítr zašelesť -
Ktorej si nechtěl začít lhát...

Nestálej prostor

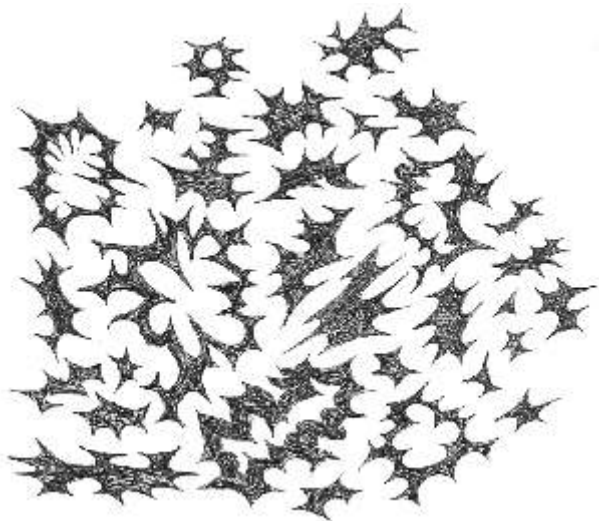
Kristýna Šyrová

Mou zemí tráva šelesť
A vítr si zpívá o štěstí
Ach, Daní! - Jak je krásný svět!
Proč vůbec mám ho opouštět...

Cáry mlh splétají větvoří
Kdo vůbec o mém smutku ví?
Ach, Daní! - Že svět je zlej, dobře vím
Okamžik, kdy ho ráda opouštím

Svět je průzračná rosa, co barví sklíčka
Veliká radost i smutek, jenž zavře víčka
Svět, to je pohled křišťálem

Svět je zářící hvězda, denní snění
Šlzy na tváři v nočním bdění
Pobyt v prostoru nestálém

Svítání

Kristýna Šyrová

Šmutek a zášť
Deprestmy plášť
Hroulí se svět
Snad pro pár vět?

Jsou chvíle, kdy není krásně
Ne, já nepíšu básně

Vzteky... a taky pláč?
Co jsem vlastně zač?
Otázky hlavou víří
Temnější než křídla netopýří

Je to jen změl pocitů
psanejch za měsíčního svitu

Zní ta známá melodie
Něco ve mně ještě žije
Možná že někdy přeháním
Možná že samotu zaháním

Možná si tím dodávám odvalu
že každéj občas spadne ze svahu

Ta zvláštní nálada z vína...
Něco ve mně nezhasíná
Ač temnoty výhled zaslání
Vždycky měj víru v svítání

I když to vypadá zle, hroulí se sen
Něco tu pořád je - přece jen

Jsou lidi, co tě maj rádi
Bezvadní, super...kamarádi
A snad je i člověk, co má tě rád
ještě víc než kamarád...

Na konci každé cesty svítá
Na konci každé cesty nás někdo vítá

Váhání

Kristýna Syrová

Váhání je mé prokletí
Váhám - a příležitost odletí
Zbyde jen vztek, zklamání
Promarněné svítání
Ten kdo váhá jen
Zabývá tím vlastní sen

K čemu že je váhání?
Zaslouží si vítání?
Kontroloval činy...
Zmenšit viny...
Slova a jen slova
Znova a znova

Hmm

Kristýna Syrová

Dár vět
Rychlosti blesku let
Dár písmen
Znamená spoustu změn
Jediná věta
Změní
Otáčení
Tvého světa
Nezbývá ani
Právo veta
Dodýchání

Prostě obyčejné fráze
Za které se platí draze
Tak kdo mi tohle vyřeší?
Namítneš - vždyť o život neběží
Jenže to mý váhání
Je už vážně k zoufání

Vzpomínky

Kristýna Syrová

Měla jsem ráda pohádky...
O tom, že vítězí láska.
Měla jsem ráda naději...
Kam ale zmizela tahle kráska?
Měla jsem ráda odvahu...
Ale teď z toho mrazí.
Měla jsem ráda úsměvy...
Ale ty mají i vrazi.
Chtěla jsem věřit v nemožné...
Leč to je zdá se málo.
Chtěla jsem věřit v sebe...
Je správné, co se stalo?
Chtěla jsem věřit v sen...
Který se snadno neomrzí.
Chtěla jsem věřit hvězdám...
A teď...zbývají jenom slzy?

Drapodivný pokus o sonet

Kristýna Šyrová

Láska, to je denní snění
Drapodivné pobláznění
A pálí jak nejhlubší rána
Je-li jenom jednostranná

Je ale stále nádherná
Září, jak ve tmě lucerna
Ať jsi či nejsi kráska
Něco se nedá koupit - láska

Bláznivá je snad
Je dar, je i prokletí
Končí starci, začíná u dětí

Mám se jí bát?
Že mraky po mém nebi přeplují?
Přesto - je krásné říci MILUJI.

Musíš se naučit říci ne, když si myslíš, že je to správné

Klára Pabištová

Λ proč si nedupnout?

Když vím, že je to správné!

Proč mlčky sledovat ostatní, jak mi řídí život i přesto, že mně se to nelíbí?!

Mám přece právo říci NE, i kdyby celý svět chtěl slyšet ANO!

Λ nejen já. I ty:

Když ti řeknou

Zavaž si tkaničky, ať je necouráš!

Odpověz

Nezavážu. Budu je courat.

Dokud budeš vědět, že je to správné.

Když ti řeknou

Zabij toho brouka, je ošklivý!

Odpověz

Nezabiju. Mně se líbí.

Dokud budeš vědět, že je to správné.

Když ti řeknou

Šveď to na něho, to se nepozná!

Odpověz

Nesvedu. Dotrestán mám být já.

Dokud budeš vědět, že je to správné.

Λ řeknou-li ti

Udělej to jako já, tak je to nejlepší!

Odpověz

Neudělám. I když je to tak nejlepší.

Udělám to podle sebe. Možná hůř.

Ale podle sebe.

Dokud budeš vědět, že je to správné.

Padlý

Vladimír Kolář

Já jsem jenom anděl
Který spadl z oblohy
Hledám svůj úděl
A skrývám se před bohy

Zlámaná křídla
Černá jak tvář temnoty
Pleť jak křída bílá
Kolem pach samoty

Tři slzy krvavé
Do tváří stékají
Přízraky obludné
Zpátky mě lákají

Procházím temnotou
Doušlí bez tepla
Zšeřelou krajinou
Pustinou bez světla

Ledový déšť padá
Do ulic, na střechy
Nikdo se nedívá
Nedodá útěchy

Jen lidí slíny
Žijí v městě mrtvých
Pohřbeny bez hlíny
V schránkách bezduchých

Tam na konci cesty
Leží kříž zlomený
Na něm mrtvý spasitel
Na věky uspaný

Dod křížem hrob
Temný a nečistý
Zbavený ozdob

Kamínek

Ďáveľ Dvořák

Byl jeden kamínek,
kolem něj pramínek,
ten dotekl až na rynek,
tam dokutálel se i kamínek.

Vzala si ho holčička,
položila do trička,
ke štěstí zbyla jí jen kapička,
ale kamínek vyhodila z prádla babička.

Dopadl a usadil se na prašné stezce,
přes ní zamířily železniční pražce,
zavolal průsvitné vážce,
ať vezme jízdenku na přepážce.

Ať odnese ho do vlaku,
který jede na Ďaku,
jídlo vezme do vaku
a ať mu říká ŠKALNÍKU.

Jede, jede k matce skále,
kterou ztratil na kamenovém bále,
odloupl a ztratil se v sále
a my už víme, jak to bylo dále.

Kam ho vláček vede ?
do Aďršpachu jede.
Tam vážku čeká partner, s ním založí si rodinu,
ve skalách kamínek i vážka najdou domovinu.

Parafráze Rimbauda

Jan Kukral

Jaký je člověk bloud,
když je mu šestnáct let
Když nerozumí ničemu
a chtěl by dobýt svět.

Jaký je člověk bloud,
když je mu šestnáct let.
Když by chtěl držet dávku svou
a lásce rozumět.

Jaký je člověk bloud,
když je mu dvakrát šestnáct let
Chce číši pozvednout,
avšak není s kým si připíjet.

Není to zbytečné?

Ondřej Šverma

Všichni se mě ptali: A co se tam jako učíte? Vždyť pořád nejste ve škole. K čemu to je? A tak jsem jim vysvětloval, že zatímco oni sedí v lavicích a jen čtou jako v každém jiném předmětu, my se učíme to, co je škola zatím nenaučí. Hodně se dnes mluví o tom, že už není důležité všechno vědět, ale vědět, kde to zjistit, a poznat, kterému zdroji můžu důvěřovat. A i o tomhle je náš seminář.

Škola nás sice naučí „všechno“, ale jen zlomek z toho nakonec budeme v životě používat. Mnohem užitečnější než všechna data, názvy měst a vzorečky z fyziky mi nakonec bude schopnost komunikovat s lidmi a vědět, kam jít. A klidně bych se o tom i hádal...

Kdyby mi někdo před rokem řekl, abych šel do archivu, ani bych nevěděl, jestli v Boleslavi je, natož abych věděl, kam jít. Pak jsme tam strávili dvě vyučovací hodiny, vyslechli přednášku, během které jsme se dozvěděli vše potřebné, a když jsem tam pak za týden byl sám, už jsem věděl, co mě čeká a do čeho jdu.

Díky semináři jsem se dostal i na místa, která bych normálně asi v životě neviděl. Byli jsme v depozitářích muzea a viděli věci, se kterými bychom se třeba jinak ani nasetkali.

Zamyslí-li se nad tím, jestli bych radši seděl v lavici, nebo se věnoval tomu, co jsme dělali celou tu dobu, nezapochybuji a hned vím, pro co bych se rozhodl. Poznal jsem nové lidi, zjistil nové informace (a ne z učebnice, jak by tomu bylo ve škole, ale musel jsem si je sám najít) a viděl nová místa.

A co se týče Staroměstského náměstí, to mi přišlo vždycky krásné a nic se na tom nemění, snad jen to, že vidím tak trochu hlouběji, můžu si ho víc vážít, když vím, jak staré ty domy jsou a kdo v nich bydlel, ale i bydlí.

Staroměstské náměstí

Eliška Dlouhá

Staroměstským náměstím procházím poměrně často, ale ne tak často si pořádně všímám atmosféry. Jednou jsem tudy šla v neděli a v tu chvíli jsem si uvědomila, jak smutně tohle náměstí vlastně působí. Nikde človíčka, naprosté liduprázdno! Ale – proč sem vlastně chodit? Podívat se na staré domy a na historii Mladé Boleslavi? To asi nikoho nenapadne.

Když si představím dávné náměstí – vidím centrum města, plno obchodů, trhy, jarmarky, kočovné divadlo, kejklíře. A dnes to působí, jako by ti kejklíři z města právě odešli a zase tu bude smutno a žádná zábava. Stejný pocit, jako když se cirkus balí a chystá k odjezdu.

Ale i přesto na mě dokáže Staroměstské náměstí zapůsobit... Zdá se mi kouzelné, když se podívám na čísla domů – 16, 17, 18 Že to byl 16. dům, který zde byl postaven? A stojí tady dosud a nutí mi představu, co a jak se asi za tu dobu všechno změnilo. Jací lidé se tady vystřídali, co dělali, jak žili ... I proto jsem ráda za tento projekt, protože to bude práce hodně zajímavá a zábavná. Snad si všichni vytvoříme lepší vztah k minulosti nejen Mladé Boleslavi, ale k historii vůbec..

Staré město II.

Vitalie Poláčková

Uplynulo více než půl roku od doby, kdy se několik studentů gymnázia přihlásilo na seminář, v němž dostali za úkol bádát a zjistit co nejvíce informací o domech na Starém městě v Mladé Boleslavi. Tehdy jsme o Starém městě nevěděli téměř nic. Snad jen to, že zdejší domy mají velkou historickou hodnotu, kterou málokdo ocení. A právě to bylo cílem naší práce, seznámit lidi s krásou a významem domů na Starém městě, okolo kterých každý den procházejí bez povšimnutí.

Dnes, kdy píšu tuto esej, jsme už téměř u konce naší práce. Bádali jsme v archivu, v muzeu, na památkovém úřadě, ptali jsme se majitelů domů. Dozvěděli jsme se spoustu informací a výsledkem je, že se díváme na Staré město úplně jinýma očima.

Víme už, že hodnota domů nespočívá jen v jejich kráse, ale také v jejich stáří. Když procházíte Starým městem, díváte se na stejné budovy, na které se dívali lidé před pěti sty lety. Tehdy bylo Staroměstské náměstí centrem Mladé Boleslavi, proto byli majitelé zdejších domů povětšinou zámožnější měšťané.

Potřeby majitelů a uživatelů domů se časem měnily a domy byly podle toho upravovány a přestavovány – k bydlení, ale i pro dílnu, krámk, jinou živnost.

Historie dala domům Starého města život. Stejně jako jiné starodávné budovy i tyhle domy mají ducha. Každý dům má svůj příběh a my jsme měli možnost se s tímto příběhem seznámit. Zjistili jsme, že ne každý dům měl jednoduchý osud. Staré město v dřívější době zachvátilo několik požárů a bylo drancováno válkami. Ne vždy obývali dům majitelé, kteří se o něj pečlivě starali, aby jej zachovali následujícím generacím. A v době komunismu byla většina domů jejich majitelům zabrána a chybělo jen málo, aby z nich dnes zbyly jen trosky.

Myslím si, že každá historická budova, nejen domy na Starém městě, si zaslouží naši úctu a obdiv. Ty domy jsou památkou na doby dávno minulé. Staré město v sobě skrývá celou historii Mladé Boleslavi. Pokud nás zajímá, jak žili lidé před námi, tak bychom si měli všimát právě těchto domů a jejich osudů. Domy na Starém městě přestály mnohé nesnadné úseky naší historie, proto nedopusťme, aby nepřestály dnešek a upadly v zapomnění - tentokrát by to bylo kvůli nám.

Staroměstské náměstí

Duch místa II.

Nikola Bílková

Staroměstské náměstí, historická část Mladé Boleslavi, která na mne dýchne svou atmosférou již při vstupu.

Většina z nás, badatelů (troufám si říci, že všichni, co se bádání zúčastnili), neměla dříve k tomuto místu pražádný vztah. Avšak díky našemu neobvyklému semináři se tento vztah u většiny z nás změnil, samozřejmě k lepšímu. Staré město již pro nás není jen tím místem, kudy jsme dříve občas procházeli a nevsímali si jeho atmosféry a krásných detailů, jichž si nyní všímáme. Dům, který každá skupina měla probádat, je jejím členům jistě bližší než dům jiné skupiny. Podstatné ale je, že všem nám je toto místo bližší než dříve.

Ráda tudy procházím a představuji si, jak to zde vypadalo před mnoha lety, kdy bývaly domy ještě dřevěné, jen s malými světničkami. Víím už, jak se domy postupně zvětšovaly, nastavovala se jim patra, měly krásně zdobnou fasádu, mnohá si svou krásu uchovala i dnes. Obchůdky v podloubí se, pravda, za ta léta změnily. Místo kovárny, ševce nebo krčmy zde dnes najdete herny, obchody s oblečením, casino, avšak také cukrárnu, malebné pekařství či vinný sklípek.

Parkoviště uprostřed náměstí místu na kráse podle mého nepřidává, ale když člověk opravdu chce, může mít toto místo rád.

Na závěr bych doporučila všem lidem, pro které je dnes Staroměstské náměstí možná málo zajímavou součástí města, stejně jako třeba sídliště, aby se pokusili alespoň trochu probádat jeho historii, našli si nějaké jeho staré fotografie. Pak až půjdou příště kolem, nebudou si určitě všimnout jen autobusové zastávky, parkoviště nebo do dálky blikajícího casina.

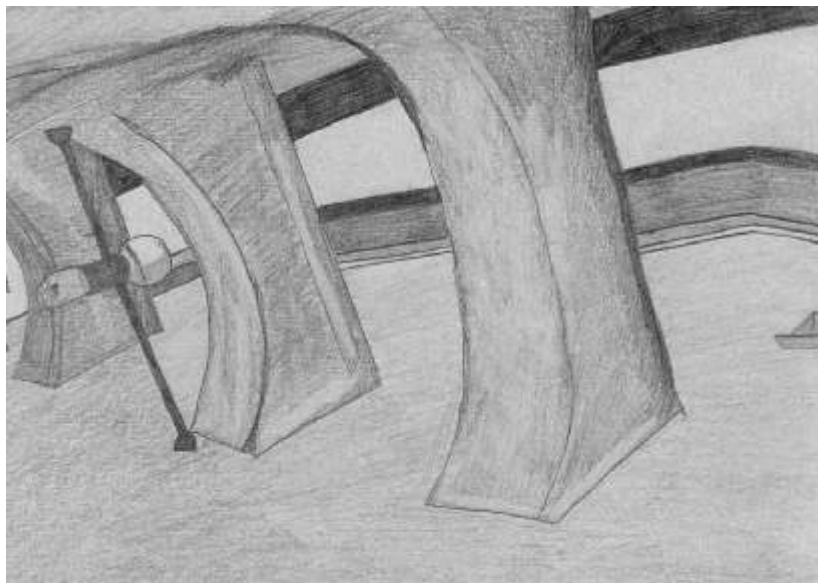
Staroměstské náměstí

Romana Pechová

Ve starých částech měst by měl probíhat život, lidé by sem měli být něčím přitahováni, vábeni kouzlem starých domů a památek, ale v Mladé Boleslavi je tomu jinak. Staroměstské náměstí mi připadá jakoby odříznuté od zbytku města.

Jen málokdo se sem vydá projít a načerpat atmosféru staré doby, kterou lidé obvykle cítí uží na takových místech a kvůli které je navštěvují. A přitom Staroměstské náměstí má na takovou atmosféru právo. Stačí si uvědomit, jak dlouho už na tomhle místě lidé žijí. Kolik lidských životů se zde odehrálo, kolik různých domů tady bylo postaveno a zase zbouráno.

Historie Staroměstského náměstí sahá hodně hluboko, vždyť je to jedno z prvních míst, které bylo v této oblasti osídleno. Už proto by mu měla být věnována větší pozornost, než jak tomu bylo dosud. Víím, že to není jednoduché, protože v dnešní době rutinního a uspěchaného životního stylu si lidé jen těžko najdou chvíli, aby objevili kouzlo tohoto místa.

DUCH MÍSTA

Marek Nurek

Dovolte, abych se představil: Jmenuji se Marek Nurek a již odmala žiji v Mladé Boleslavi. Staroměstskou část jsem viděl poprvé při jarmarku na přilehlém náměstí. Ten neuvěřitelný dojem byl nezapomenutelný. To na mě ze všech stran dýchal úctyhodný věk budov a jejich pestrá minulost; jenže jsem o nich v podstatě nevěděl nic. Dával jsem důvěru škole, kterou jsem navštěvoval, ale ta se o našem Starém městě ani nezmínila. To bylo pro mě zklamání. Jak se u dětí stává – do čeho nejsou tlačeny, o to ztratí zájem. Tak to bylo i u mě.

Staré město jsem navštěvoval zřídka. Bohužel mě k tomuto kouzelnému místu nic netáhlo. Říká se: „Kde nejsou lidi, nic se neděje“. Tak to je bohužel i u tohoto místa!

Teď jsem už dospělý a ve městě se vyskytují častěji než dříve. Prostě s dospělostí přicházejí jiné potřeby. Když jsem po té dlouhé době přišel na Staré město, mnoho se toho změnilo. Přibylo krámků, hospod a trochu těch veselých barev. Je tady dokonce i lékárna. Že by se sem město opravdu snažilo nalákat lidi? Ano, je tomu tak. Posadil jsem se u mariánského sloupu na lavičku, do oušek si pustil hudbu a pozoroval okolí. Střídají se tu stále stejní lidé. Je zde zastávka, která je „narvaná“ dětmi, studenty i staršími, kteří čekají na odvoz domů. V té chvíli se alespoň změní atmosféra města a zasluhuje si pozornost, jaké by se mu mělo dostávat mnohem častěji. Mám to tady moc rád! Je zde mnoho příběhů, které by mohl šikovný spisovatel sepsat do stránek nové knihy.

Co ale město potřebuje? Potřebuje zájem mladých lidí, oživit tento hřbitov umění! Vždyť dnes je tolik možností, jak ukázat, že i u nás v Mladé Boleslavi máme své historicky cenné centrum. Jenže jak vzbudit zájem?! Jak jsem zmínil, chodí tady víc než polovina stále stejných lidí; jdou do svého oblíbeného krámků koupit něco k snědce, něco na sebe, popít v hospůdce a tzv. zadrbat si. Jenže to je málo. My, mladí, máme dnes takové možnosti, dokážeme třeba pracovat s novými prostředky komunikace, jenže chybí praxe.

Naše gymnázium se spolu s muzeem tohoto úkolu ujalo. Název akce je: Jak se žije domům!

To by mohl být ten průlom, který alespoň trochu ovlivní to osamělé místo.

Za dobu práce na projektu jsme navštívili několik úřadů, přednášek – a bylo to moc fajn. Příznám se, že dodnes jsem nevěděl, kde je např. katastrální úřad a k čemu všemu je dobrý. Ukládají se zde informace i o historii našeho města a mnoho lidí ani netuší, že se tyhle historické podklady tady dají získat.

Doufám, že naším projektem alespoň trochu přispějeme k tomu, aby se v této části města probudil život a obnovilo kouzlo, které mě obklopilo při první návštěvě tady!!!

Staroměstské náměstí

Iva Kubíčková

Na začátku školního roku jsem ve své práci vztahující se k Starému městu psala o této lokalitě jako o vyhaslém místě, jež většině obyvatel slouží spíše k zaparkování vozidla než k procházce po historickém jádru města, které pouze na několik dní v roce ožije pořádáním středověkých jarmarků.

Popravdě řečeno jsem se o toto místo více nezajímala, můj vztah k němu byl celkem neutrální. Nyní ale, když se jeden z domů na Staroměstském náměstí stal hlavním bodem, okolo kterého se tvoří celá, nejen má seminární práce, necítím k tomuto místu již lhostejnost a nezájem, ale můj vztah k němu se stal více osobnější. Tak jak to zpravidla bývá, když se člověk začne o něco více zajímat.

Vždy, když kolem „našeho“ domu procházím, mám pocit, jako by mi tak trochu patřil. Myslím na to, jak dlouho již zde stojí, vybavím si některá jména majitelů a přemýšlím o tom, jakou spojitost má se mnou. Proč jsem si vylosovala právě tento dům? Byla to náhoda, nebo mě k němu přivedl zvláštní hybatel jménem osud?

Z archivních záznamů lze nejen vypátrat údaje o stavbě jako takové; vedle zmínek o drobných přestavbách, stavebních materiálech a plánech či revolučním zavádění elektrického proudu, se dovidáme o lidských, sousedských vztazích, často velmi vyostřených kvůli naprosto všedním banalitám. Dočítáme se o sporech, které se na první pohled zdají být až úsměvné, a uvědomíme-li si, že i v dnešní době si někteří naši spoluobčané znepříjemňují život mnohdy i absurdnějšími konflikty, čeká nás zjištění, že lidé byli a jsou ve všech dobách stejní a nepoučitelní.

Díky tomuto projektu jsem si uvědomila, kolik zajímavých míst se nachází ve městě, v němž žiji. Denně jimi a kolem nich prochází bez povšimnutí nespočetně obyvatel. Doufám, že se nám podaří vzbudit u nich zájem o minulost města tím, že jim představíme příběhy domů, které jsou velmi zajímavé. Vždyť jsou koneckonců zase o lidech! Mají navíc tu výhodu, že mohou „žít a pozorovat“ svět kolem sebe mnohem déle, člověk si pak vedle nich připadá malý a nezkušený.

Duch místa II

Daniel Štochl

Když jsem před časem psal svou první práci o Starém městě, tak jsem o této části Mladé Boleslavi, krom zběžných informací, celkem nic nevěděl. Dnes, po důkladnějším průzkumu, mohu říci, že toho o náměstí vím víc než leckterý můj vrstevník, přesto se však rozhodně nepovažuji za odborníka.

Staroměstské náměstí pro mě byla dříve krásná, nicméně však zapomenutá část Mladé Boleslavi, o kterou město nepečuje a lidé si jí nevšímají. Během studia jsem však poznával, jak neobyčejně bohatý život zde kdysi býval. Na dobových fotografiích jsem často viděl mračna lidí, kteří zde tráví volný čas, třeba posezením u kašny.

Když jsem pročítal knižní prameny, všechny z doby první republiky, narazil jsem na zajímavou příhodu: Panu Gellnerovi se splašili koně a běželi podél podloubí přes celé náměstí. Pro člověka té doby to nebylo nic neobyčejného. Dnešní člověk nad tím také pouze mávne rukou. Ale pro mě je to krásná připomínka starých časů a zároveň poznání dřívějšího dění ve městě, kdy se koňské povozy vyskytovaly zcela běžně. Možná jsem sentimentální, ale objevení takové příhodičky mě potěšilo.

Dalším zajímavým poznatkem mě obdařil výzkum na stavebním odboru a v knihovně. Upoutaly mě domy č.p. 31 a 32. Oba velmi staré, dnes však vedle sebe vypadají velmi rozdílně. Zatímco dům číslo 31, dnes známý jako Zlatý kohout, procházel rekonstrukcemi, až se z ošklivého káčátka stala krásná labuť, dům číslo 32 má osud naprosto opačný.

Dům 31. Od počátku 20.století vedl tehdejší majitel spory s radnicí, protože chtěl upravit fasádu domu pro obchodní účely. Majitel J.Niesner byl odmítnut, poté do této věci zasáhl zemský výbor. Po dalších tahanicích a následné rekonstrukci v 50. letech minulého století a v době zcela nedávné před námi stojí krásný dům s větrnou korouhvičkou ve tvaru kohouta. Na fasádě vedlejšího domu kdysi byly nádherně zpracované obrazy s výjevy Panny Marie. Dnes na nás zírají pouze tři prázdné ovály a spolu s šedou, či spíše špinavou omítkou působí smutně. Víme ale, že je chystána rekonstrukce a domu se jeho krása a výjevy svatých opět vrátí.

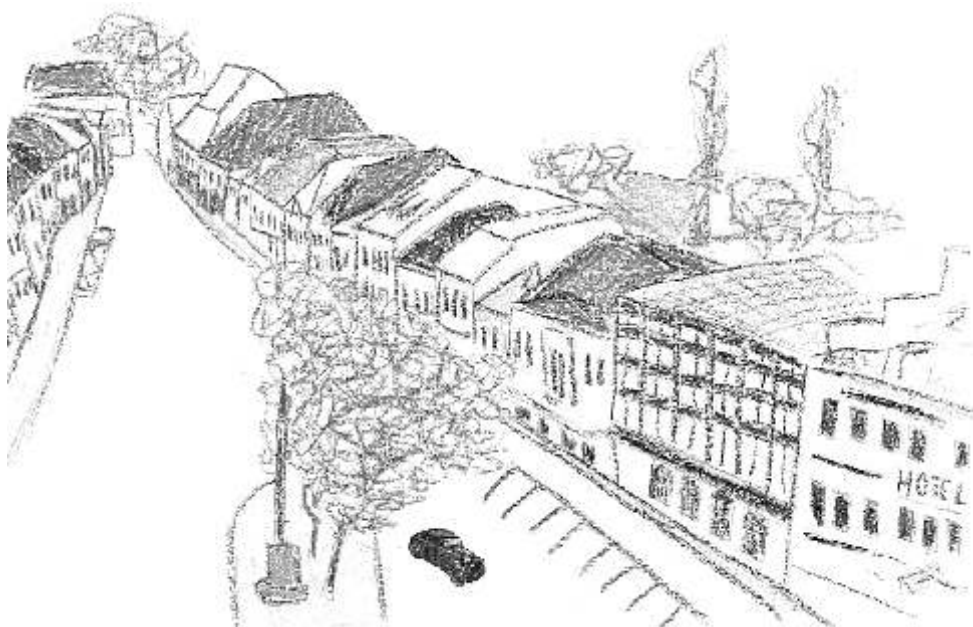
Jak je vidět, výzkum náměstí mi hodně přinesl. Doufám, že stejně tak i mým spolupracovníkům. A také doufám, že naše snažení zúročené v budoucí výstavě osloví obyvatele města a oživí jejich zájem o historické centrum..

Autoři textů

Bígllová Adéla	4.O
Bílková Nikola	3.C
Borovcová Vladimíra	3.B
Dlouhá Eliška	7.O
Dusová Petra	3.A
Dvořák Pavel	1.O
Geroltová Simona	3.B
Gregorová Diana	2.O
Hroudová Karolína	3.B
Klárová Karolína	2.O
Knapová Nela	6.O
Kolář Vladimír	3.A
Kořátková Eva	8.O
Kozmér Jiří	2.O
Kubičková Iva	3.C
Kukral Jan	1.B
Mitlenerová Silvie	8.O
Motyčka Tomáš	2.B
Nguyen Hai Lyly	2.O
Nurek Marek	3.A
Pabištová Klára	2.C
Paličová Jitka	3.B
Panajotisová Nicole	4.O
Parkan Petr	pseudonym
Pechová Romana	7.O
Poláčková Vitalie	3.A
Rataj Pavel	2.O
Salač Josef	3.A
Sobotová Jana	7.O
Sova Zdeněk	7.O
Syrová Kristýna	1.C
Štochl Daniel	3.C
Šverma Ondřej	7.O
Trunečková Johana	1.B
Valentová Petra	3.B
Vydrová Eliška	3.A
Weiss Martin	4.B
Železná Lada	3.B

Seznam ilustrátorů

Beránková Lucie	2.C
Boubínová Radka	2.C
Doležalová Zuzana	2.C
Frumarová Bára	2.O
Havlová Jana	2.D
Janíčková Tereza	2.C
Košvancová Michaela	2.C
Kozub Ondra	2.B
Kubátová Anna	2.O
Lankaš Ondřej	2.B
Malá Šárka	2.D
Mimrová Jitka	2.C
Mišnerová Romana	2.B
Motyčka Tomáš	2.B
Mulačová Denisa	2.C
Nguyen Hai Lyly	2.O
Rataj Pavel	2.O
Polnický Jiří	2.B
Slabihoudek Michal	2.O
Stádníková Kateřina	2.O
Svobodová Hana	2.D
Šikýřová Tereza	2.O
Šnelczerová Silvia	2.B
Šnelczerová Soňa	2.B
Šťastná Tereza	2.O
Tichá Petra	2.C
Veselá Veronika	2.O
Winterová Barbora	2.O
Zedníková Petra	2.O

Studentská tvorba

Almanach mladé tvorby

5. ročník

Ilustrace: studenti výtvarného oddělení Petra Hoška

Vydalo: Gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi

(předmětová komise českého jazyka) s podporou

Magistrátu statutárního města Mladá Boleslav

Sazba: Antonín Žďárský

Tisk: Tiskárna Čistá